

1

คลุมถุงชน

ระพีถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคุณหญิงรำพึงผู้เป็นมารดา นี่เป็นครั้งที่ยี่สิบแล้วที่เขาพูดว่าจะไม่แต่งงานกับนพเก้าลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของคุณชิตชนก รุ่นน้องคนสนิทของมารดา นี่สมัยไหนแล้ว ยังมีการแต่งงานคลุมถุงชนเหมือนในละครอยู่อีกได้อย่างไร

เธอชื่อว่า ‘นพเก้า’ พวกเขารู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก อายุน้อยกว่าเขาสองปี เป็นกุลสตรีที่เพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติคุณสมบัตินั่นเอง แต่เขาไม่ได้คิดมากกับเรื่องนี้เพราะนึกว่ามารดาแค่พูดเล่นเท่านั้น แต่เมื่อโตขึ้นเรื่องล้อเล่นดันกลายมาเป็นเรื่องจริงจังขั้นสุด ชนิดที่ว่ามารดาของเขาต้องร้องห่มร้องไห้อดข้าวอดน้ำหากเขาไม่ยอมแต่งงานกับนพเก้า

“ผมมีแฟนแล้วนะครับ ทำแบบนี้แฟนของผมจะคิดยังไง” ระพีพยายามจะอธิบาย แต่มารดาของเขาก็กังไม่ยอมพูดด้วย ป่านนี้คนทั้งโรงพยาบาลคงเอาเขาไปนินทาว่าเป็นลูกทรพีหมดแล้ว เพราะไม่ว่าเขาจะพูดอะไรอีกฝ่ายก็จะเฉยหรือไม่ก็ร้องไห้ เป็นอย่างนี้มาร่วมเดือนแล้วจนต้องมานอนให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาล

ระพีกุมขมับไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี เรื่องนี้ไม่ควรเป็นเรื่อง

ใหญ่โตแบบนี้ด้วยซ้ำ ตอนที่เขาไม่ได้บอกเรื่องที่คบกับรุ้งลดา ก็ไม่เห็น
ว่ามารดาจะมีท่าทีสนใจเรื่องการแต่งงานของเขา จนตนเองลืมนไปแล้ว
ด้วยซ้ำที่มารดาเคยพูดว่าจะให้แต่งงานกับนพเก้า

“ก็ได้รับคุณแม่ ผมแต่งงานกับน้องก็ได้” ในที่สุดเขาก็ต้องยอม
จำนน

แต่ก็เพราะให้มารดาสบายใจยอมกินข้าวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
เขาไปลองคุยกับนพเก้าดูอาจจะได้ทางออกดีๆ แม้จะไม่ค่อยได้คุยกัน
สักเท่าไร แต่ระพีก็คิดว่าหญิงสาวคงไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก น่าจะยัง
เป็นกุลสตรีที่พูดน้อยเหมือนกล้วยดอกพิกุลจะร่วงเหมือนเดิม ไม่ว่าเขา
จะชวนกินอะไรหรือเล่นอะไร นพเก้าไม่เคยขัดใจแม้แต่ครั้งเดียว ก็แค่
คนหัวอ่อนที่เชื่อฟังผู้ใหญ่มากจนไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้น
ก็ยังมียกเรื่องที่เขายังเป็นห่วง

ก็สายตาระยิบระยับยามที่หญิงสาวมองมาที่เขาณะลิ ชัดเจน
ขนาดที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอีกฝ่ายปลื้มในตัวของเขาขนาดไหน บางที
นี้อาจจะไม่ใช้เรื่องคลุมถุงชนเสียทีเดียว อาจจะเป็นเขาคนเดียวที่โดน
คลุมถุงมากกว่า

“พี่พูดจริงๆ เหมอลูก จะแต่งงานกับน้องจริงๆ ใช่มั้ย” คุณหญิง
รำพึงพลิกกายหันมาทางบุตรชายทันที

“ครับ แต่คุณแม่แน่ใจหรือเปล่าน้องเกิดเขาจะยอมแต่งงาน
กับผม”

“แต่ตั้งสิ ตอนแม่ไปพูดเรื่องนี้กับยายนาก็ไม่เห็นน้องจะขัดอะไร
ยายนากพูดอะไรลูกเกิดก็เชื่อฟังหมดแหละ เห็นไหมล่ะ น้องดีขนาดนี้
ลูกยังจะหาข้ออะไรได้อีก”

พอผู้เป็นมารดาพูดจบแล้วระพีก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขา
สงสัยตรรกะของมารดาในการตัดสินใจเลือกลูกสะใภ้เหลือเกิน อย่าง
นพเก้าน่าจะเรียกว่าแทบไม่ใช้สมองคิดอะไรเลยต่างหาก ผู้หญิงที่ขึ้น

เป็นนกที่ไม่เป็นไม้อย่างนั้น ได้เป็นภรรยาที่ไม่ต่างจากอยู่คนเดียว เพราะไม่ว่าเขาจะคิดอะไรอีกฝ่ายก็จะเอออตามเขาหมด

“เอาเป็นว่าคุณแม่กินข้าว กินยา รักษาตัวเองก่อน ถ้าคุณแม่หายดีเมื่อไหร่ผมจะไปที่บ้านน่านกับคุณแม่” เขาว่าพลางถอนหายใจ เห็นมารดาพยักหน้าแล้วลุกขึ้นหยิบผลไม้ที่วางอยู่ข้างเตียงขึ้นมากิน อย่างดีอกดีใจ ก็ไม่รู้ว่าเขาควรจะดีใจหรือเสียใจ อาจจะเป็นตัวเขาเอง ที่ต่อไปนี้จะกินอะไรไม่ลง

สองวันต่อมาหลังจากที่คุณหญิงรำพึงออกจากโรงพยาบาลก็รีบพาให้เขาไปหาคุณชิตชนกที่บ้าน ระวังไม่ทันได้เตรียมตัวอะไรเลย ก็ถูกมารดาลากขึ้นรถไปทันที

“เชื่อแม่นะลูก น้องเกดเนี่ยเหมาะสมที่จะเป็นภรรยาที่สุดแล้ว ทั้งเย็บปักถักร้อย ทำอาหารคาวหวาน หน้าตาก็สวยเรียบร้อยน่ารัก” คุณหญิงรำพึงพูดไปก็ยิ้มไปอย่างปลาบปล้ำ ชิตชนกเป็นรุ่นน้องคนสนิท พอมีลูกสาวก็กลายเป็นหลานสาวที่รัก อาจจะรักมากกว่าบรรดาญาติๆ เสียอีก

ระพีไม่แปลกใจกับอาการของมารดา คงจะคิดอยากได้นพเก้า เป็นลูกสะใภ้ตั้งแต่รู้ว่าเด็กในท้องของชิตชนกเป็นผู้หญิงแล้ว ดูเอาเถอะ ต่อให้นพเก้าโตมาเป็นคนชั่วร้ายหรือทำอะไรไม่เป็นเลยสักอย่าง มารดาของเขาก็คงคิดบังคับให้เขาแต่งงานด้วยอยู่ดี ไม่รู้จะถูกใจครอบครัวนี้หรือไม่

บ้านของคุณชิตชนกแม้ไม่ใช่คฤหาสน์หลังใหญ่มาก แต่ก็ใหญ่กว่าบ้านของคนธรรมดาทั่วไป เธอเป็นครูสอนภาษาอังกฤษมาก่อน ตอนนี้เป็นเจ้าของโรงเรียนกวดวิชาชื่อดัง เจ้าตัวเองก็รับบรรยายและเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง ส่วนสามีคือคุณวัลลภ เป็นเจ้าของฟาร์มชื่อดังหลายแห่งในภาคเหนือ ปัจจุบันเกษียณแล้วให้ลูกชายคนโต ‘นพชัย’ ดูแลกิจการแทน แล้วย้ายมาอยู่กับภรรยาที่

กรุงเทพฯ

อ้อ...ยังมีอีกเรื่อง นอกจากมารดาของเขากับมารดาของนพเก้า จะสนิทกันแน่นแฟ้นแล้ว พี่ชายคนรองของเธอ ‘นพคุณ’ กับพี่ชายของเธอ ‘ตรีเทพ’ ก็ยังเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่ประถม มัธยม ขนาดไปต่างประเทศยังเรียนอยู่เมืองเดียวกัน เพราะทั้งคู่เป็นผู้ชายที่ต่างคนต่างมีภรรยาแล้ว ความหวังทั้งหมดก็เลยตกมาอยู่ที่เขาแบบนี้

เหมือนคุณหญิงรำพึงจะรู้สึกผิดเล็กน้อยยามเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเครียดของลูกชาย แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ระพีคงไม่มีวันมองนพเก้า สิ่งที่เขาทำผิดพลาดที่สุดคือการเปรยเรื่องนี้หลายครั้งตอนที่พวกเขายังเป็นเด็ก พอรับฟังมากๆ เขาก็กลายเป็นต่อต้าน ยิ่งเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นระพียิ่งไม่ยอมเข้าใกล้นพเก้า แล้วแบบนี้จะให้ยอมรับได้อย่างไร ในเมื่อลูกชายของเธอไม่เคยมองว่าที่ภรรยาคนนี้อาจจริงจังเลย

“พี่เชื่อแม่นะลูก สักครั้งนะ”

เห็นสายตาอ่อนวอนของมารดาแล้วระพีก็ใจอ่อนยวบ ถึงเขาจะมีคนรักที่คบหากันอยู่แล้ว แต่ยังไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานกับรุ่งลดามาก่อน ด้วยเวลาแค่ครึ่งปีที่คบกับแฟนสาวมา เขาไม่สามารถเอาคำว่าชอบพอที่ยังไม่รู้ว่าจะมีความรักหรือเปล่านั้นมาต่อกรกับมารดาได้

“ผมจะลองดู” ในเมื่อเอ่ยคำสัญญาไปแล้วเขาก็ต้องทำตามนั้น หากคุยกับนพเก้าแล้วเรื่องต่อไปที่เขาต้องจัดการคือไปขอโทษรุ่งลดา หากเขาต้องแต่งงาน ไม่ว่าจะแต่งหลอกหรือแต่งจริงเขาก็คงไม่กล้าเห็นแก่ตัวบอกแฟนสาวให้รอ ใครจะรู้ว่าระหว่างนั้นอีกฝ่ายอาจจะพลาดโอกาสในการเจอคนดีๆ ไปตั้งเท่าไร

“ชอบใจมากนะพี่ แม่ชอบใจจริงๆ”

เห็นสีหน้าดีอกดีใจของมารดาแล้วเขาก็อดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่าเรื่องนี้อาจจะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้ว ต่อให้ใจแข็งเป็นหินแค่ไหน

ไหน เขาก็คงทนเห็นอีกฝ่ายต้องทนทุกข์ต่อไปไม่ได้ ตอนที่เขายังเด็ก บิดาก็เสียชีวิตกะทันหันด้วยโรคหัวใจ ถึงจะทิ้งธุรกิจโรงแรมใหญ่โตเอาไว้ก็เป็นธุรกิจที่มีแต่หนี้สินพะรุงพะรัง หากไม่ใช่เพราะคุณหญิงรำพึง ผู้เป็นมารดาที่ทนผ่านสภาวะนั้นมาได้ และประคับประคองธุรกิจเอาไว้จนกระทั่งฟื้นตัวได้อีกครั้ง ตอนนั้นเขาอาจจะไม่ใช่ ‘คุณระพี’ ประธานกรรมการบริหารของโรงแรมใหญ่โตแบบนี้ก็ได้

บรรยากาศที่บ้านของคุณชิตชนกยังร่มรื่นน่าเดินเล่น
เหมือนเดิม ภาพที่เขาเคยเห็นประจำตอนมาที่นี่ก็คือ สองสามีภรรยา เจ้าของบ้านมักจะมาปูเสื่อนั่งเล่นที่ศาลาไม้ในสวน มีลูกสาวตัวน้อย อย่างนพเก้า นั่งอยู่ข้างๆ คอยหยิบยื่นดอกไม้สวยๆ ให้มารดาของเธอ ปักมันลงในแจกัน

“ยังเหมือนเดิมเลยนะครับ” ระพีว่า

“ใช่จะ พี่มาที่นี่ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่จำได้ไหมลูก”

ระพีส่ายหน้า

“น่าจะห้าปีได้แล้วมั้ง มาล่าสุดก็เอาของมาเยี่ยมไม่นานกตอนเรา เพิ่งกลับมาจากเมืองนอกนะ”

พอมารดาพูดเรื่องนี้ขึ้นมาเขาก็จำได้ทันที ตอนนั้นเขาเจอกับ นพเก้า เธอสวมชุดนักศึกษา กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในศาลาไม้ พอเห็นเขาหญิงสาวก็ยกมือไหว้อย่างสวยงามอ่อนช้อยจนเขารู้สึกเกร็ง แบบนี้แต่งงานกันไปเธอจะต้องไหว้เขาเข้าเย็นเหมือนภรรยาสมัย โบราณหรือเปล่านะ...

ชิตชนกเดินออกมาต้อนรับเขากับมารดา รุ่นน้องคนสนิทของคุณหญิงรำพึงคนนี้แม้จะมีอายุไม่น้อยแล้วก็ยังเห็นเค้าความสวยสมัยสาว ๆ อยู่ เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นพคุณและนพเก้ามียหน้าตาที่ถอดแบบมารดาไปแบบนี้ และอาจจะเพราะสาเหตุที่ทั้งสองพี่น้อง

หน้าตาคล้ายคลึงกันนั่นแหละ ที่ทำให้เขารู้สึกที่ไม่สามารถคิดอะไรกับนพเก้าได้เกินพี่น้อง มองหน้าเธอที่โรกนี่ถึงญาติผู้ใหญ่กับเพื่อนของพี่ชายทุกที

“น้องพินหล่อขึ้นเยอะเลยนะลูก สูงขึ้นด้วย” แค่ว่าประโยคทักทายของชิตชนกก็ทำให้ระพีหลับตาแล้วถอนหายใจได้แล้ว เขาอายุตั้งเท่าไรแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับเรียกเหมือนเขาเป็นเด็กเล็กๆ

“สวัสดิ์ครับน้าณ” ระพียกมือไหว้

“ไหว้พระเถอะจ๊ะ นังรอก่อนนะ เดี่ยวน้ำจะไปเรียกยายเกดในครัว” ชิตชนกว่าก่อนจะเดินหายเข้าไปด้านใน ดูเหมือนว่าเพื่อนรุ่นน้องของมารดาจะรู้ว่าเขามาทำอะไรในวันนี้ แต่เพราะเขาเองก็รู้จักอีกฝ่ายมาตั้งแต่เล็ก จึงไม่คิดว่าเธอจะตั้งใจเอาลูกสาวใส่พานแล้วมาเสนอให้เขา คงจะมีความเป็นไปได้อย่างเดียวก็คือ มารดาของเขาคงจะไปพูดอะไรให้เกิดการเข้าใจผิด

“ตาพียัมหน้อยนะเวลาเจอน้อง” คุณหญิงรำพึงหันมาบอกกับลูกชาย

“ครับ ผมจะพยายาม” ระพีว่า

“พยายามอะไรกัน ยัมจากใจจริงสิลูก”

“จันผมจะพยายามยัมจากใจจริงแล้วกันครับ” พุดจบชายหนุ่มก็จิกยัมแบบผื่นๆ ให้มารดาดู ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยทำเรื่องไร้สาระแบบนี้มาก่อน หากต้องแต่งงานกับนพเก้าจริงเขาคงต้องทำแบบนี้ไปตลอดแน่ แค่นี้ก็เหนื่อยใจแล้ว

ชิตชนกเดินเข้าไปในครัวไม่นานก็เดินออกมาพร้อมกับนพเก้าไม่ว่าจะนานเท่าไรหญิงสาวก็ยังคงเหมือนเดิมคือ สวมใส่เสื้อผ้าสีเขียวและรวบผมเป็นหางม้าเหมือนทุกครั้ง ใบหน้าจืดชืดไร้การแต่งแต้มปรายตามาทางเขาเพียงครู่เดียวก็น้ำแดงระเรื่อ ก่อนจะรีบหันกลับไปทันที

“วันนี้พี่จะมาพูดเรื่องสำคัญที่วันก่อนเกริ่นเอาไว้” มารดาของเขาเริ่มเข้าเรื่องทันที

“อันที่จริงน้องอยากให้เด็กๆ คุยกันเอง แต่เห็นคุณพี่บอกว่าตาพี่ใจร้อน ก็เลยคิดว่าคุยพร้อมกันไปเลยดีกว่า” สีหน้าของซิดชนกเหมือนคนที่เชื่อจริงๆ ว่านี่คือสิ่งที่ระพีต้องการ ทั้งที่หลายปีที่ผ่านมาชายหนุ่มก็ไม่ค่อยได้คุยกับรุ่นน้องของมารดาสักเท่าไร เจอกันก็แค่ทักทายตามมารยาทเท่านั้น ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยถามถึงนพเก้าสักคำ

“โอ้ยไม่ได้หรอกยายนก ตาพี่พูดกับฉันทุกวันเรื่องลูกเกิด รอนานกว่านี้ไม่ได้แล้วละ” ฟังมารดาพูดแล้วระพีก็อดที่จะหันไปมองด้วยความทึ่งไม่ได้ นี่คงเป็นความสามารถอย่างหนึ่งของคุณหญิงรำพึง ถ้าตั้งใจพูดบางอย่างออกมาแล้วไม่มีใครเชื่อแน่ว่าเป็นเรื่องโกหก “ตาพี่บอกไปสิว่าลูกอยากแต่งงานกับน้องให้เร็วที่สุด”

ระพีเบิกตากว้าง!

“ผมขอคุยกับลูกเกิดก่อนได้ไหมครับ” เขาว่า

“หนุ่มสาวก็แบบนี้แหละ ตามสบายเลยจ้ะ” ซิดชนกหัวเราะเบาๆ หากไม่ใช่ระพี คนหญิงสาวอย่างเธอก็ไม่มีทางยอมยกสิ่งที่มีค่าขนาดนี้ให้ผู้ชายที่โหน่งๆ แน่ นพเก้าเติบโตมาเป็นกุลสตรีที่มารดาอย่างเธอภาคภูมิใจ ไม่มีประวัติเสียหายต่างพร้อยเลยแม้แต่นิดเดียว ตีจนกระทั่งไม่มีผู้ชายที่โหน่งกล้าเข้าใกล้

นพเก้าเดินตามระพีออกไปที่สวนหลังบ้านบริเวณศาลาไม้ที่เธอชอบมานั่งเป็นประจำ ไม่ได้เจอเขามาหลายปีแล้ว ครั้งล่าสุดน่าจะตอนที่เขาเพิ่งเรียนจบกลับจากต่างประเทศแล้วมาเยี่ยมมารดาของเธอ แต่ไหนแต่ไรมาหญิงสาวมองระพีเหมือนเป็นดวงดาวที่เธอไม่สามารถไขว่คว้ามาได้ แต่ขอแค่ได้มองก็มีความสุขแล้ว ใครจะคิด

ว่าวันหนึ่งจะได้แต่งงานกับเขา

“เกตุรู้ใช่ไหมว่าคุณแม่ของพี่ชอบเรามาก”

“คะ” นพเก้าพยักหน้าโดยไม่มองอีกฝ่าย จะให้สบตาเขาตรงๆ ได้อย่างไรในเมื่อใบหน้าของเธอแดงไปหมดแล้ว

“แต่พี่ไม่ได้คิดกับเราแบบนั้น แล้วก็จะไม่มีวันคิดด้วย”

คำพูดที่แสนจะใจร้ายนั้นทำให้นพเก้าสะอึก ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ท่าทางของเขาที่ผ่านมาก็บ่งบอกชัดเจนอยู่แล้ว เพียงแต่พอได้ยินจากปากมารดาของเขาว่าชายหนุ่มจะมาคุยเรื่องแต่งงาน เขาก็มีความหวังอีกครั้ง...แต่แล้วมันก็เป็นแบบนี้

เฮ้อ! เซ็ง

“แต่พี่ต้องตามใจคุณแม่ แม้จะรู้ว่าเป็นการเอาเปรียบเราก็ตาม” เห็นสีหน้าหดหูของหญิงสาวแล้วระพีก็รู้สึกว่าเป็นคนใจร้าย เห็นได้ชัดว่านพเก้าเศร้าใจขนาดไหนกับคำพูดของเขา แต่มันเป็นความจริงที่เธอต้องรู้

“แล้วพี่จะทำยังไงคะ ให้เกิดไปบอกคุณป้าให้ไหมคะ”

“พี่จะแต่งงานกับเกตุ แต่พี่จะไม่เอาเปรียบเกตุ เกตุอยากได้อะไรหรือต้องการทำอะไรพี่จะตามใจทุกอย่าง แต่เราจะไม่เป็นสามีมารรยกันจริงๆ พี่ยังให้เกียรติเกตุอยู่ หากคุณแม่ของพี่ยอมรับได้แล้วว่าเรื่องการคลุมถุงชนเนี่ยมันไม่เวิร์ก เราก็หย่ากัน พี่จะให้ทุกอย่างที่เกตุควรจะได้ด้วยหลังหย่า” เขาหมายถึงพวกทรัพย์สินของตนเอง ถึงเธอจะไม่ได้เป็นภรรยาของเขาจริงๆ แต่ต้องมากลายเป็นแม่ม้ายั้นดูจะไม่ยุติธรรมกับเธอเลย

“เกตุจะได้เงินหรือคะ” คำถามของหญิงสาวนั้นทำเอาเขารู้สึกเก้อเขิน เขารู้ว่าที่บ้านของเธอก็มีฐานะอยู่แล้ว คงจะไม่ได้สนใจใยต์อะไรกับเงินที่เขาจะให้ แต่นอกจากเงินแล้วเขาก็นึกไม่ออกว่ามีอะไรที่พอจะตอบแทนนพเก้าได้บ้าง หากเธอยอมช่วยเขา

“พี่ไม่ได้ขอตรวจนะ แต่ว่า...”

“เท่าไรคะ”

“หืม?”

“เกิดจะได้เงินเท่าไรตอนที่เราแต่งงานกันอยู่ แล้วตอนที่หย่าแล้วจะได้อะไรบ้าง” ได้ยินนพเก้าถามแบบนี้ก็ทำเอาระพีคิดคำตอบแทบไม่ทัน เขาไม่คิดว่าเธอจะถามเรื่องจำนวนเงิน ขนาดตัวเขาเองยังไม่รู้เลยว่าตอนนี้ตนเองมีทรัพย์สินอยู่เท่าไร แต่รู้ว่าเยอะมากพอที่จะทำให้นพเก้าเป็นเศรษฐีนี้ได้เลยหากหย่ากันจริงๆ

“พี่ต้องใช้เวลาคิดหน่อย ถ้าเกิดโอเค พี่จะให้เลขาฯ ส่งรายการทรัพย์สินและสิ่งที่เกิดจะได้มาให้ เราจะได้ทำสัญญากันก่อน”

“พี่ไม่เสียดายเหรอคะ”

“ถือว่าพี่ให้น้องสาวก็แล้วกัน”

ระพียิ้มให้ในขณะที่นพเก้านำชาไปหมด ขนาดเขาพูดจารายกาขนาดนี้เธอก็ยังรู้สึกว่าคุณตรงหน้าช่างดูมีเสน่ห์เหลือเกิน

พี่ชายเธอ น้องสาวเธอ เป็นสถานะที่ดี ในเมื่อเขาต้องการแบบนี้เธอก็จะทำตาม ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

“ตกลงค่ะ พรุ่งนี้เที่ยงส่งเอกสารมาให้เกิดอ่านก่อนนะคะ”

ท่าทางใจเย็นของนพเก้าทำให้ระพีคลายกังวลไปได้เปลาะหนึ่ง ตอนแรกเขาคิดว่าเธอจะร้องไห้ขี้มูกโป่งแล้วไปฟ้องมารดาเสียอีก ตกลงกันง่าย ๆ แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

หลังจากนั้นระพีบอกกับมารดาว่าตนเองจะแต่งงานกับนพเก้า เรื่องการจัดงานเขาอ้างว่างานยุ่งจึงให้ผู้ใหญ่จัดการไปตามสมควร เขาไม่ได้สนใจรายละเอียดที่ทุกคนคุยกันต่อจากนั้น เห็นนพเก้าเดินหายเข้าไปในครัวไม่นานก็นำขนมไทยหน้าตาดูดีชุดหนึ่งมาวางบนโต๊ะด้วย ท่าทางที่ไม่ผิดแปลกอะไร ตอนเขากินขนมนั้นเข้าไปเธอยังถามเขาด้วยรอยยิ้มว่ารสชาติดีไหม

พอคุณหญิงรำพึงได้ในสิ่งที่ต้องการแล้วก็สบายใจ รีบกลับไปที่บ้านเพื่อวางแผนเตรียมงานแต่งงานของลูกชายคนเล็ก ส่วนเจ้าของเรือนั้นก็รีบออกไปหาแฟนสาวอย่างรู้ลดาทันที่หลังจากส่งมารดาที่บ้านแล้ว

เขากับรู้ลดาเจอกันเมื่อครั้งปีก่อน หญิงสาวเป็นดีไซเนอร์ของแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังแห่งหนึ่ง ก่อนหน้านี้นี้เขาคบหากับนางแบบที่เคยเป็นแบบให้รู้ลดา พอได้เจอกันบ่อยๆ ก็เกิดถูกชะตา คุยกันถูกคอเขาก็เลยเลิกกับนางแบบคนนั้นมาคบกับหญิงสาวแทน แม้ว่าจะเป็นเวลาเพียงไม่กี่เดือน แต่ก็ถือว่าเธอเป็นคนที่เขาคิดจะคบด้วยอย่างจริงจัง

“พืบอกว่่าฟี่จะแต่งงานเหรอคะ” รู้ลดาทวนคำที่เพิ่งจะได้ยิน

“ผมต้องขอโทษรู้ลด้วยจริงๆ รู้ลจะด่าจะว่าผมยังงักก็ได้”

“รู้ลเข้าใจคะ เราโตๆ กันแล้ว อีกร้อยรู้ลดีใจนะคะที่ฟี่เห็นคุณแม่สำคัญที่สุด แต่น้องที่ฟี่ต้องแต่งงานด้วยเขาวังงักคะ คนไม่เคยคบกันเขาจะยอมแต่งงานเหรอ” ท่าทางของรู้ลดาไม่เหมือนที่เขาคิดเอาไว้อีกนิด เธอไม่พุ่มพวยร้องไห้เสียใจ ไม่มโน แต่กลับพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงปกติเฉือนป่นความเป็นห่วงด้วยซ้ำ

“รายนั่นเป็นเด็กหัวอ่อนครับ พ่อแม่บอกให้ทำอะไรทำ ผมเองก็สงสัยน้อง แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ คงต้องให้คุณแม่เห็นเองว่ามันไม่โอเคที่จะจับใครแต่งงานกันโดยที่ไม่ได้รัก” เขาว่่า

“เรากลับไปเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมก่อนก็ได้คะ ถ้าถึงวันนั้นเมื่อไหร่พืบอกรู้ลนะคะ รู้ลจะรอ”

“อย่ารอเลยครับ ถ้าเจอคนดีๆ รู้ลก็ควรคบกับเขา ผมไม่รู้ว่่าต้องใช้เวลานานเท่าไร ไม่อยากรีบปากรู้ลพล่อยๆ” ระบุว่่า อาจจะเป็นเพราะทั้งสองคนยังคบกันไม่นาน เขาก็จึงพูดให้อีกฝ่ายทำใจแบบนี้ได้จะว่่าเขาไม่เสียตายหญิงสาวเลยก็คงไม่ใช่ เธอตรงสเปกเขาทุกอย่าง หากเขาปล่อยมือเธอไปแล้วคงยากที่จะได้เจอกับคนแบบนี้อีก

แต่อย่างว่า อย่างไรก็ตามราคาก็สำคัญที่สุด
ขณะที่รุ่งลดาามีแวตาศร้าวสรวอยนั้นชายหนุ่มข้างกายกลับนึกถึง
เรื่องเงินที่เขาจะต้องให้นพเก้า
ตัวแค่นั้นจะกินใช้สักเท่าไรเชียว...

“น้องเกตไม่ไปห้องสมุดเธอคะวันนี้” นพคุณเอ่ยถาม
น้องสาวเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังนั่งเหม่อมองฟ้าอยู่บริเวณศาลาไม้ ดู
เหมือนว่าวันนี้คุณหญิงรำพึงกับลูกชายจะมาคุยเรื่องแต่งงานกันที่บ้าน
เห็นว่าการเจรจาเป็นไปอย่างราบรื่น ผิดกับที่เขาและตรีเทพคิดเอาไว้
ว่าอย่างไรแผนวิวิธคุณมณของ คุณหญิงรำพึงต้องล่มแน่นอน
เพราะระพีดูเหมือนจะมีคนรักอยู่แล้ว

“ไม่ไปค่ะ เปื่อ” เป็นครั้งแรกที่นพเก้าพูดว่าเปื่อห้องสมุด หลัง
เรียนจบมาหญิงสาวก็เป็นครูสอนประวัติศาสตร์ที่โรงเรียนเอกชนชื่อดัง
แห่งหนึ่งที่มารดามีหุ้นส่วนอยู่ด้วย ชีวิตที่อยู่ในกรอบของเธอก็วนเวียน
อยู่แค่บ้าน โรงเรียน แล้วก็ห้องสมุด หญิงสาวเติบโตมาแบบนี้

“แล้วคุณแม่ว่ายังไงบ้างคะเรื่องแต่งงาน” นพคุณนั่งลงข้างๆ
น้องสาว

“ไม่ว่ายังไงคะ กำลังหาฤกษ์กันอยู่”

**“ทำไมน้องเกตเหมือนไม่ตั้งใจเลยล่ะ ได้แต่งงานกับคนที่ชอบ
น่าจะดีไฉนะ”**

“เขาไม่ได้ชอบเกตนี่คะ”

“น้องเกตก็ทำให้เขาชอบสิคะ” คำพูดง่ายๆ ของนพคุณจุด
ประกายบางอย่างในหัวของนพเก้า จากที่คิดว่าจะไม่ไปห้องสมุดก็คิด
ว่าคงจะต้องแวะไปหน่อย

“พี่คุณคะ เกตขอตัวก่อนนะคะ ไปห้องสมุดดีกว่า”

หญิงสาวรีบลุกขึ้นแล้วเดินหายเข้าไปในบ้านทันที เธอใช้เวลา

ไม่นานในการอาบน้ำแต่งตัวแล้วนั่งรถไปห้องสมุดใหญ่แห่งหนึ่งที่มาเป็นประจำ ระหว่างที่เธออยู่ในห้องสมุดคนขับรถจะรออยู่แถวนั้น พอถึงตอนเย็นหรือถึงเวลาที่หญิงสาวจะกลับบ้านถึงได้ขับรถมารออยู่ข้างหน้า

“เดี๋ยวเกิดเสร็จแล้วจะโทร. หานะ ลุงไปหาอะไรกินก่อนนะคะ” นพเก้าว่าก่อนจะเดินหายเข้าไป เมื่อเข้ามาข้างในแล้วร่างบางก็เดินตรงไปในห้องน้ำ จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเอาชุดเก๋ายัดลงในกระเป๋าสวมหมวกแล้วเดินออกทางประตูด้านหลัง พอพ้นประตูหญิงสาวก็สูดหายใจเข้าลึก

กลิ่นของอิสรภาพมันสดชื่นแบบนี้เสมอ

หลังจากออกมาแล้วหญิงสาวก็นั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างไปที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งห่างจากห้องสมุดพอสมควร บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้สองชั้นที่ไม่ได้มีบริเวณมากนัก บนระเบียงมีผ้าขนหนูเน่าๆ ตากอยู่สองสามผืน ส่วนด้านล่างมีเศษเหล็กเก่าๆ วางระเกะระกะจนนพเก้าต้องใช้เท้าเหยียบออกเพื่อที่จะเดินเข้าไปด้านใน

“ไอ้แพท อยู่ไหม เปิดประตู!” หญิงสาวตะโกนเสียงดังลั่น เมื่อเห็นว่าไม่มีใครตอบจึงพยายามดังประตูแรงๆ สองสามที แต่ก่อนที่จะประตูไม่เก่าๆ จะหลุดติดมือมา เธอก็ได้ยินเสียงคนวิ่งลงมาจากบันได

“พอไว้อย่อดัง เดี่ยวประตูพัง” หลังจากคนในบ้านตะโกนตอบกลับไม่นานก็เปิดประตูให้อีกฝ่ายเข้ามาในบ้าน

“แพท” หรือ “พศณ” มองใบหน้าสวยหวานตรงหน้าด้วยความสุดจะทน เขายังนอนเคลิ้มอยู่เลยแท้ๆ ต้องรีบวิ่งตาเหลือกลงมาเปิดประตูแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญเขาจะบีบคอเธอ

“มีเรื่องใหญ่จะปรึกษา” นพเก้าว่าก่อนจะเดินเข้าไปในบ้านโดยไม่สนใจว่าเจ้าของบ้านจะอนุญาตหรือไม่ พอเข้ามาด้านในร่างบางก็ทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาด้วยสีหน้าที่เครียดกว่าปกติ

“ฉันไม่ได้อยากจะด่านะ แต่แกจะไม่ถามเลยหรือว่าสภาพฉันตอนนี้อยากให้แกมาปรึกษาอะไรไหม” พศนขึ้นไปทาบหน้าอิดโรยของตนเอง เขาเล่นเกมมาทั้งคืนเพิ่งได้นอนเมื่อตอนเช้านี้เอง พอกลางวันก็ถูกรบกวนโดยคนตรงหน้า เขาต้องรู้สึกราวกับเรื่องนี้นั่น

“คือเรื่องมันเป็นอย่างนี้”

“เฮ้ย! ไม่ฟังฉันเลยนะ!!”

“อะ จะพูดอะไร พูดมาสิ”

“ไม่พูดแล้ว จะเล่าอะไรก็เล่ามา ถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่จริงนะฉันจะฆ่าหมกส้วม”

ความจริงนพเก้าแทบจะไม่ได้ฟังเพื่อนเลย เธอแค่อยากจะมาเล่าเรื่องของตัวเองเท่านั้น

“ฉันกำลังจะแต่งงานกับพีพี” หญิงสาวว่า

“พีพี?”

“เออ พีพี”

“ใครวะ”

เครื่องหมายคำถามผุดอยู่บนหน้าของพศน แต่พอนึกได้ว่าชื่อคล้ายๆ ผู้ชายที่นพเก้าชอบพล่ามให้ฟังอยู่บ่อยๆ ก็เบิกตากว้าง ถึงเขาจะไม่เคยเห็นหน้าตาของอีกฝ่ายมาก่อน แต่ได้ยินมาว่าโพรไฟล์ดีชนิดที่เพื่อนของเขาคนนี้หลงใหลได้ปลื้มมาตั้งแต่เด็ก คงจะไม่ธรรมดาแน่นอนขนาดคนหล่อๆ อย่างเขาเคยลองหยอกเย้า ยั่วยวนอีกฝ่ายอยู่หลายเดือนก็ไม่เห็นว่านพเก้าจะสนใจอะไรสักนิด รักปักใจอยู่แต่กับพี่ชายลูกของเพื่อนแม่มาตั้งหลายปี

“สมองฝ่อหรือไง ที่เคยเล่าต่อนั่นอะ”

“อ้อ จำได้แล้ว แล้วแกไปทำยังงี้ถึงได้แต่งงาน หรือแกแบบเอาตัวเข้าแลก? แต่ไม่ดี ทำแบบนี้มีโอกาสหลุดมือสูงมาก” พศนทำสีหน้าครุ่นคิด

“คุณป้า...แม่ของพี่เขาอยากได้ฉันเป็นสะใภ้”

เห็นใบหน้าชื่นอายของนพเก้าเวลาตอบแล้วชายหนุ่มก็รู้สึกอยากอาเจียน เขาไม่เคยไปที่บ้านของเธอ ไม่เคยเห็นชีวิตอีกด้านหนึ่งของนพเก้าก็จริง แต่พอจะเดาได้ว่าคงเป็นประเภทดอกฟ้าหรือไม้ก้านน้อยในกรงทองนี่แหละ เพราะแบบนี้ถึงได้ชอบทำตัวเถื่อนยามที่อยู่นอกบ้าน

ว่าแต่...เขารู้จักนพเก้าได้อย่างไรนะเธอ

เขาเจอกับหญิงสาวเมื่อประมาณแปดปีก่อนในสถานที่ที่คงไม่มีใครเชื่อแน่ว่าคนตรงหน้าจะไปอยู่ในนั้นได้ ไม่ใช่ผาทอหรือในคลองประปา แต่เป็นเกมออนไลน์ประเภทเอฟพีเอส¹ เกมหนึ่ง เจอกันบ่อยครั้งจนกลายเป็นเพื่อนที่พิมพ์ข้อความโต้ตอบคุยกันเรื่องเกมเป็นประจำ ตอนนั้นเขามั่นใจมากกว่าเพื่อนคนนี้ต้องเป็นผู้ชายแน่นอน ทั้งชื่อและรูปอวตารไม่มีตรงไหนเลยที่ทำให้เขาคิดว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง

‘GunslingerGod’ รูปประจำตัวคือยักษ์อัปลักษณ์ถือปืน

ตอนนั้นเขาถึงกับคุยเรื่องลับๆ ของผู้ชายให้อีกฝ่ายฟังเพราะคิดว่านพเก้าคือเพื่อนผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกัน จะให้เขาเชื่อได้อย่างไรในเมื่ออีกฝ่ายพิมพ์ตอบกลับมาว่า ‘แกอาจจะไม่ได้ชอบผู้หญิงคนนั้นก็ได้อ ถ้าแกไม่แข็งอะ’

ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนพูดแบบนี้กับเพื่อนผู้ชายที่เจอในเกมกันล่ะ!!

“ทำไงดีวะ ฉันอยากได้เขา แต่ไม่อยากแบบว่าให้เขาฝันใจแต่งงานกับฉันอะ”

คิ้วของนพเก้าผูกกันเป็นปม แต่เรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเครียดเท่าไรสำหรับพศชน ผู้ชายมันจะอะไรนักหนาล่ะ มีผู้หญิงสวยหุ่นดีแบบนี้อยู่ใกล้ๆ สองต่อสอง บรรยายภาศดีๆ หน่อยก็เปลืองเปลืองทุกคน

¹ FPS คือ First Person Shooter เกมยิงปืนประเภทมุมมองบุคคลที่หนึ่ง

แต่ก็อย่างว่า...ได้แค่ตัว แต่ไม่มีอะไรการันตีว่าจะได้ใจ

“แล้วเขาไม่มีแบบสนใจแกสักนิดเลยเหรอ” พศนถาม

“ย้าทุกคำว้าน้องสาว ใครเม่งจะแต่งงานกับน้องสาววะ”

“นันดิ แล้วที่คุยนีพูดอะไรกันมั่ง”

“พูดเรื่องนี้แล้วน่าโมโห ไม่ได้เจอกันตั้งสี่ห้าปี พอมาคุยเรื่องแต่งงานเขาก็บอกฉันว่าอะไรรู้ใหม่ แต่งงานกันไปแล้วเขาจะให้ฉันทำทุกอย่างที่อยากทำ เหมือนแต่งงานเพื่อเลี้ยงฉันเหมือนน้องสาว ให้เงินให้ของ ทรัพย์สินสมบัติอะไรของเขา แล้วถ้าหย่ากันเขาจะให้อีก” นพเก้าเฝ้าปากแน่น ถึงตอนนั้นเธอจะโมโหสุดๆ แต่เพราะภาพลักษณ์กุลสตรีทำให้เธอตอบศีรษะของเธอไม่ได้ ไม่ว่าจะอยากทำแค่ไหน

พศนเอามือลูบคางอย่างครุ่นคิด

“อย่างนี้แกก็ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เล่นเกมแล้วดิ”

ฟังดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับที่หญิงสาวกลุ่มใจสักเท่าไร แต่พอนึกถึงข้อดีอีกเรื่องก็คือ นพเก้าจะมีอิสระอย่างเต็มที่เมื่อเธอแต่งงานออกจากบ้านไปแล้วก็จะไม่มีบิดามารดาที่ต้องคอยเกรงใจ ไม่ต้องเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ ไม่ต้องร้อยมาลัยทุกวันพระ

“เออวะ ไอ้แพททำไมแกฉลาด ความฝันของฉันคือการสร้างห้องเล่นเกมแบบครบวงจร ทุกอย่างที่ฉันไม่มีฉันเอาเงินที่พี่มาซื้อได้” พูดถึงเรื่องเงินแล้วเธอก็รู้สึกดีใจขึ้นมาทันที แม้ว่าที่บ้านของเธอจะมีฐานะ แต่สำหรับเรื่องไร้สาระอย่างการเล่นเกมนั้น ไม่มีทางที่มารดาจะรับได้แน่นอน

“ส่วนเรื่องแกกับเขานะ ยากอยู่ เราต้องประชุมกันหน่อย”

2

นพเก้าและคณะ

เพื่อนในเกมของนพเก้าไม่ได้มีแค่พศนคนเดียว นอกจากชายหนุ่มแล้วยังมีเพื่อนผู้ชายอีกสี่คน เพื่อนผู้หญิงเป็นชายอีกหนึ่งคน ทั้งกลุ่มรวมเธอแล้วมีเจ็ดคน ไม่ว่าจะเปลี่ยนไปเล่นเกมอะไรก็มักจะตามติดไปเล่นด้วยกันตลอด แต่ถึงอย่างนั้นก็มักจะเป็นเกมประเภทเอฟพีเอสหรือทีพีเอส² เสมอโดยคนที่ผู้นำของกลุ่มก็คือนพเก้า เธอตั้งในกลุ่มคนที่เล่นเกมประเภทเดียวกันจนทุกคนขนานนามว่า ‘เทพ G’ โดยส่วนใหญ่เธอมักจะเล่นในเครื่องคอนโซล³ แม้จะบังคับยากกว่า แต่ก็ให้ความท้าทายอีกแบบ ส่วนปัญหาก็มีอยู่เรื่องเดียวตรงที่ว่าเธอเล่นเกมพวกนี้ที่บ้านไม่ได้ หวYLEYมาออกที่พศน หญิงสาวซื้อของทั้งหมดเอาไว้ที่บ้านของเขา แล้วมักจะเข้ามาเล่นตอนบอกคนที่บ้านเธอว่าจะมาห้องสมุด

“ไอน์ทำไอน์วันนี้ห่วยจังวะ” เสียงของ ‘พาทิ’ หนึ่งในเพื่อนที่เล่นเกมด้วยกันเอ่ยขึ้น

“ไม่ใช่ฉัน ไอน์แพทเล่น” นพเก้าแย้ง

² TPS คือ Third Person Shooter เกมยิงปืนประเภทมุมมองบุคคลที่สาม

³ Console Game คือเครื่องเกมที่ติดต่อกับมอไนเตอร์หรือทีวี

“พระสุธนนี่เอง ถึงว่าทำไมกัก” จากนั้นเสียงหัวเราะก็ดังลั่น จนพศชนเริ่มรู้สึกว่าคุณสมบัติที่ศีรษะพุ่งสูง ชื่อของเขาเป็นปมด้อยมาตลอด

“พด-สะ-ทน ไม่ใช่พระสุธน ฉันต้องบอกพวกแกอีกทีรอบ”

“กักขนาดนี้ฉันว่าแกบินตามมโนราห์ไปเถอะ”

“ปากดีไป เดี่ยวเจอ”

“แล้วไหนบอกมีเรื่องสำคัญจะปรึกษา มัวแต่เล่นเกมกันเลยไม่รู้เลยว่าเราจะพูดเรื่องอะไร” ‘กัญญา’ สาวหล่อหนึ่งเดียวในกลุ่มเอ่ยขึ้น บางทีพวกเขามานั่งคุยกันเฉยๆ ก็มี บางคนที่ยากจะเล่นก็เล่นไป แม้จะไม่ได้คุยกันครบทุกคนตลอด แต่ก็นั่นแหละอยู่อย่างนี้จนสนิทกัน “ฉันกำลังจะแต่งงาน”

ทันทีที่นพเก้าพูดจบ คนที่อยู่ในปาร์ตี้ทั้งหมดก็เงยบสนิท

“แต่งงานในเกมอะหรอ” พาทีถามขึ้นทำลายความเงียบ หากบอกว่าเป็นกัญญาที่จะแต่งงานยังดูน่าเชื่อว่าเทพ G ของพวกเขา

“สูตรเตอร์เกมของพวกเรามันมีระบบแต่งงานหรือไงล่ะ” กัญญาแย้ง

“แต่งงานจริงๆ กับผู้ชายหล่อๆ น่ะ” นพเก้าไม่ได้เล่าเรื่องราวให้ทุกคนฟัง ส่วนใหญ่จะบ่นให้พศชนที่เป็นคนที่เธอเจอบ่อยที่สุดฟังมากกว่า อีกอย่างหลายปีหลังมานี้ชายหนุ่มก็ไม่ได้ไปมาหาสู่กับที่บ้านของเธอเลย ดังนั้นจึงแทบไม่มีเรื่องอะไรจะเล่ามาก

“ถามจริง แต่งงานแล้วก็ต้องมีลูก เลี้ยงลูกแล้วก็ต้องเล่นเกม นี่เรากำลังจะเสียท่านเทพ G ไปหรอ” พาทีโวยวาย ตอนที่รู้ว่ นพเก้าเป็นผู้หญิงเขาก็ทำใจไม่ได้ไปครั้งหนึ่งแล้ว นิสิตติของเขายังก้าวข้ามอีกฝ่ายไม่ได้ เธอก็ดันจะอ้าลาวงการไปเสียก่อน ไม่ยุติธรรม เป็น

⁴ Party ในที่นี้เป็นชื่อเรียกกลุ่มสนทนาแบบเสียงในเกมคอนโซล

ผู้หญิงแท้ๆ แต่ดันเล่นเกมเก่งกว่าผู้ชายอย่างเขาอีก

“แล้วเรื่องที่ยากปรีกษาคืออะไรล่ะ” ภัณฑุญาไม่สนใจที่พาที่พูด เธออยากรู้มากกว่าว่านพเก้าอยากจะทำอะไร ปรีกษาอะไร ผู้หญิงแต่งงานก็เป็นเรื่องปกติ แต่ว่ากรณีนพเก้าดูจะแปลกๆ หน่อย ท่าทางของอีกฝ่ายไม่เหมือนคนที่พร้อมจะแต่งงานมีครอบครัวเลย

“เขาไม่ได้รักฉัน ถูกแม่บังคับให้แต่ง”

“อะ นิยายน้ำเน่าเหวอเนี่ย” พาที่ส่งเสียงเป็นคนแรก

“น้ำเน่าบนหัวกบาลแกสิไอ้ที่ ฟังฉันพูดให้จบก่อน” ในที่สุดนพเก้าก็ทนไม่ได้ ใครใช้ให้พาที่ปากเสียชัดกับบรรยากาศความรักที่แสนเศร้าของเธอกันล่ะ

“โอเค ฉันจะเล่นเกมเงียบๆ เชิญแกเล่าแบบไม่ต้องหัวร้อน”

“ฉันนะ...”

“เฮลโหล เอเวอร์วัน” เสียงหนึ่งดังแทรกเข้ามาทันทีพอดีกับตอนที่นพเก้าจะเริ่มเล่า เหมือนมีใครบางคนเข้ามาในปาร์ตี้ ช่างเป็นช่วงเวลาที่ดีเหลือเกิน ดีจนนพเก้าอยากจะทำลายการเป็นเพื่อนกับคนคนนี้เสียเลย

“ว่าเจนนะครับพี่หนึ่ง” พาที่ร้องทักคนมาใหม่

“เออดีเพิ่งเลิกงาน วันนี้ดีแอลซี⁵ตัวใหม่ออก ทำงานเครียดๆ ต้องมาขอปลั๊กหน่อย แล้วนี่คุยอะไรกันเหวอ” คนมาใหม่นามว่า ‘หนึ่ง’ หรือ ‘รพิด’ ว่า

“รอฟังนพเก้าเรื่องจะแต่งงานอยู่” ภัณฑุญาตอบ

“เออ ไม่ได้เล่าสักที” พาที่เสริม

“จะเล่าแล้วเนี่ย จะเงียบกันได้หรือยัง” นพเก้าเริ่มรำคาญ ถ้า

⁵ DLC ย่อมาจาก Downloadable Content เป็นเนื้อหาเสริมของเกมที่จะออกมาหลังจากที่เกมตัวเต็มภาคหลักออกมาแล้ว

ไม่คิดว่าเธอมีเพื่อนอยู่แค่นี้ รับรองว่าเธอจะต้องเลิกคบคนพวกนี้ไปให้หมด

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างดูสงบลงแล้วหญิงสาวก็เริ่มเล่าทันที หลังจากพูดทุกอย่างไปแล้วสิ่งที่เธอได้กลับมาก็คือความเงียบ ไม่รู้ว่าทุกคนกำลังตั้งใจฟังหรือตั้งใจเล่นเกมกันอยู่

“จบแล้วเหรออ” พาทีถาม

“เออจบแล้ว”

“ก่อนอื่นนะ แกไม่ได้ชอบผู้หญิงหรือกเหรอออ้นพ” น้ำเสียงของ รพัตฟังดูตลกใจมาก และที่ชายหนุ่มคิดแบบนี้ก็ไม่แปลกเพราะทุกครั้ง ที่นัดเจอกัน เธอก็มักจะสวมชุดวอร์มสีดำหรือเสื้อผ้าที่คิดว่าใส่แล้วสบาย อย่างเสื้อยืดตัวโคร่งหรือเสื้อแขนยาวบางๆ สักตัว ดูเผินๆ แล้วก็เหมือนเด็กผู้ชายไม่มีผิด

พรคนที่นั่งอยู่ข้างกายของหญิงสาวถึงกับเอามือปิดปากตนเอง เอาไว้กลัวว่าจะหลุดหัวเราะ หากว่านพเก้าไม่ได้พูดเรื่องผู้ชายที่ชอบขึ้นมา เขาก็ไม่มีทางรู้ว่าเธอก็มีมุมนี้นด้วย

“ก่อนอื่นเลยนะ คิดเรื่องเงินก่อน อย่างที่สองอิสระ อย่างที่สาม โอกาสที่จะทำให้เขาชอบเรา” รพัตเป็นคนที่ยาญมากที่สุด在这 เวลาใครมีปัญหาอะไร เขาก็มักจะเป็นคนที่แนะนำได้ดีเสมอ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเชื่อถือได้ทุกเรื่อง

“จริง เรื่องนี้แกมีแต่ได้กับได้” กัญญาเสริม

“แล้วข้อสามจะอย่างไร ฉันเป็นผู้ดีทุกกระเปียดนี้ขนาดนี้ เขายังไม่ชายตาแลเลย”

นพเก้าถอนหายใจ ตั้งแต่เลิกจนโตมารดาสอนว่าไม่ให้ออกตัวแรง ให้ทำผู้ชายหรือพูดจาไม่เรียบร้อย เธอใช้สายตามองได้แค่ไม่กี่วินาทีเท่านั้น มารดาของเธอเคยบอกว่าตอนที่เจอกับบิดาก็ใช้วิธีมองตากันอย่างนี้ ถ้าพรหมลิขิตมีจริงก็จะเจอคู่แท้

ส่วนความคิดของเธอตอนที่ฟังเรื่องนี้แหละ...มองจนตาเหลือก
ยังไม่ได้เลยเนี่ย!!

“ผู้ชายทุกคนไม่ได้ชอบผู้หญิงเรียบร้อยซะหน่อย เดี่ยวนี้เราชอบ
ผู้หญิงที่เป็นตัวเอง” พศนเอ่ยขึ้นบ้าง

“เป็นตัวเอง? ตัวฉันนะ” นพเก้าก็ไม่ได้ออกเลย ถ้าระพีเห็น
ตัวตนที่แท้จริงของเธอเขาจะเป็นอย่างไร จากที่ไม่ได้ใส่ใจอาจจะกลายเป็น
ไม่ชอบไปเลยก็ได้ ยิ่งจินตนาการว่าเขามองเธอด้วยสายตามืดหวัง
ก็ปวดใจขึ้นมาทันที

ไม่มีใครรับตัวตนของเธอได้หรอก แม้แต่ตัวเธอเองยังรับตัวเอง
ไม่ได้เลย!!

“พี่ก็แนะนำมาไม่ได้ อย่างน้อยก็ต้องเห็นผู้ชายคนนั้นว่าเป็น
คนยังไงถึงจะคิดออก งานนี้เรื่องใหญ่ เทพ G ของเราจะมีผิว เอ๋ยสามี่
ทั้งที่พี่ต้องสแกนนะ” รพิดว่า แม้ว่าวันหยุดของเขาจะไม่ได้มีเยอะ
มากมาย แต่ทำงานมาขนาดนี้ นอกจากเพื่อนที่เล่นเกมด้วยกันก็ไม่มี
ใครมีเรื่องจะคุยกับเขาแล้ว ชายวัยสามสิบต้นๆ ที่โสดสนิทชีวิตคงจะ
อยู่ต่อไปได้ยากขึ้นแน่

“ต้องนัดสแกน ฉันว่างวันอังคาร” พาทีว่า

“ไม่ต้องไปก็ได้ไอ้ที แกไม่ได้สำคัญอะไร เอาสิ นัดสองแผ่นั้น
ไปแล้วกัน ช่วงนี้ปิดเทอมพวกมันว่างกันอยู่แล้ว” พศนหมายถึง
‘พิธาน’ และ ‘พิพัฒน์’ อีกสองหนุ่มที่อยู่ในกลุ่มของพวกเขาซึ่งเป็น
เด็กมหาวิทยาลัยวัยสิบเก้าปี ถึงทุกคนจะอายุแตกต่างกัน แต่เวลาเล่น
เกมด้วยกันแล้วกลับรู้สึกเหมือนเพื่อนวัยเดียวกัน

“เวรแล้วไอ้แพท ฉันต้องกลับบ้านแล้ว ลุงมีโทร. มา”

นพเก้าหมายถึงคนขับรถที่กำลังรอรับเธออยู่แถวห้องสมุด หญิง
สาวรีบหยิบกระเป๋าแล้ววิ่งออกไปทันที ในขณะที่พศนนั่งร่ำว่างบาง
ก็หายไปแล้ว แต่ไม่นานนักเธอก็วิ่งกลับมาอีก แล้วใช้มือตบศีรษะของ

ชายหนุ่มที่กำลังนั่งเล่นเกมอยู่

“ปล่อยจอย ไปส่งหน่อยดิ ธิบ”

“อะไรวะ!” พศนมองร่างบางด้วยสายตาอาฆาต

“ถ้าไม่ไปฉันจะชั๊กปลั๊ก” หญิงสาวขู่

“แกจะทำอะไรฉันก็ได้ แต่แกจะชั๊กปลั๊กไม่ได้ ฉันยังไม่มีเงินซื้อ ยูพีเอส” พุดจบแล้วพศนก็อยากร้องไห้ นี่คนหล่อหน้าตาดีแบบเขา จะต้องมาเป็นเบ๊ให้พเก้าไปถึงเมื่อไหร่ ตอนนี้เขาอยากให้หญิงสาว แต่งงานไปให้พ้นๆ เสีย แล้วจะได้หมดเวรหมดกรรมเสียที

ในระหว่างที่ขั้บรถมอเตอร์ไซด์ไปส่งนพเก้าแถวห้องสมุด พศน ก็ครุ่นคิดเรื่องนี้อย่างหนัก เขาจะพยายามอย่างเต็มที่ในการผลักรถ เรื่องนพเก้าไปให้ผู้ชายคนนั้น

“ขอบใจมากไอ้แพท ดูแลลูกๆ ของฉันดีๆ ละ” นพเก๋ามายถึง อุปกรณ์การเล่นเกมที่ฝากไว้ที่บ้านของชายหนุ่ม

“เออ แล้วเรื่องจับผู้ชายของแกเดี๋ยวคุยกันตอนค่ำๆ” เขาว่า

“ทำไมแกดูใส่ใจเรื่องนี้จัง”

“ฉันอยากเห็นแกมีความสุขไง”

หน้าตาที่ไม่ได้ดูจริงจังเลยของพศนไม่ได้ทำให้นพเก๋าชื่อใน คำพูดนั้น แต่ตราบไคที่มีคนช่วย เธอก็ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะมีเจตนา อะไร

“เพื่อนที่แสนประเสริฐ” นพเก๋าบะปาก

เมื่อมาถึงห้องสมุด หญิงสาวก็แยกจากพศนแล้วเดินเข้าไป เปลี่ยนเสื้อผ้า พอจัดการตัวเองเสร็จเรียบร้อยนพเก๋าก็เดินไปที่หน้า ห้องสมุด ก็เจอกับลุงมีที่จอดรถรออยู่แล้ว

“คุณหนูครับ ยินดีด้วยนะครับเรื่องแต่งงาน อีกหน่อยคุณหนูไป อยู่บ้านสามี ลุงคงไม่ได้มาส่งคุณหนูที่ห้องสมุดแบบนี้แล้ว ใจหาย เหมือนกันนะครับ” ลุงมีว่า

ลุงมีเป็นชายสูงวัยอายุหกสิบกว่าแล้ว เป็นคนขบถให้ที่บ้านของเธอมาดั้งแต่รุ่นคุณปู่ ที่บ้านมีคนงานไม่เยอะนัก หนึ่งในนั้นก็คือลุงมีที่ปกติก็ไม่ค่อยได้ออกไปไหน เพราะบิดาของเธอตอนนี้อย่างงานจึงปลูกต้นไม้อยู่ที่บ้านเป็นงานอดิเรก โดยมีลุงมีเป็นลูกมือ แต่บางครั้งก็บิดาไปเฝ้าไร่อยู่ต่างจังหวัด เขาก็ไม่ได้ตามไปด้วย หน้าที่หลักๆ จึงเป็นคนขับรถพาเธอออกไปข้างนอกแล้วรอรับกลับบ้าน

“เดี๋ยวเกิดก็กลับบ้านบ่อยๆ ถึงเวลานั้นให้ลุงมีไปส่งก็ได้” เพราะลุงมีเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งของเธอ นพเก้าจึงไม่รู้สึกรู้สิดัดเวลาที่ต้องคุยเรื่องส่วนตัวด้วย ดูเหมือนว่าทุกคนจะรู้เรื่องการแต่งงานของเธอหมดแล้ว แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่เธอใส่ใจเท่ากับการที่จะทำอะไรให้เจ้าบ่าวเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อตัวเธอ

ถึงวันอังคารนพเก้ากับพศน และสองฝาแฝดพิธานกับพิพัฒน์ก็ได้เจอกัน ทั้งสองหนุ่มเป็นนักศึกษาหน้าตาหล่อเหลาที่ชอบสวมชุดนักศึกษาไปไหนมาไหน ทั้งที่ไม่ได้ไปเรียนเพราะคิดว่าจะได้ส่วนลด ตอนเห็นตัวจริงนพเก้ายังรู้สึกงุนงงว่าถูกหลอก ตัวแสบที่ด่าทอทุกคนอย่างเจ็บแสบแบบนั้น ตัวจริงกลับกลายเป็นหนุ่มดอกไม้แบบนี้ได้ อย่างไรก็ตาม แต่ผ่านไปนานเข้าเธอก็เข้าใจ รูปลักษณ์กับนิสัยของคนบางประเภทก็ไม่ได้ไปในทางเดียวกันเสมอไป

“อรรยวះของฟรีเนี่ยไอ้เฟลม” พิธาน แฝดคนที่เอ่ยนขึ้น

“เออ อรรยาก็ยัดกันเข้าไปแล้วทำงานด้วย” นพเก้าวา

“โหพี่นพ ผู้ชายคนนั้นมันหล่อกว่าผมอีกเหวอ ต้องลงทุนนัดกันมาสี่ขนาดนี้”

“เออ”

“ตอบแค่นี้อ่านะ เดี่ยวตอนเย็นเลี้ยงพิชชาด้วย”

“นี่พวกแกยังไม่อ้อมกันอีกเหวอ” นพเก้าเหลืออด พวกเขาสั่ง

อาหารมาเต็มโต๊ะ ของคาวของหวานเต็มไปหมด ตัวก็ไม่ใหญ่ แต่กิน
เรียบแบบนี้ทำให้เธอนึกถึงนิสัยตะกละตะกลามของตัวเอง ต้องติดจาก
คนพวกนี้มาแน่ๆ

ตอนนี้เธอกับชายหนุ่มทั้งสามคน พิธาน พิพัฒน์ และพศน
กำลังนั่งอยู่ในร้านอาหารที่โรงแรมซึ่งระพีบริหารอยู่ เมื่อก่อนเธอเคย
มาที่นี่กับครอบครัวบ่อย แต่ก็ไม่เคยเจอระพี อาจจะเพราะเขาต้องดูแล
ธุรกิจหลายที่ ทำให้โอกาสที่จะเจอเขานั้นมีน้อยมาก

“เฮลละ มีแผนอะไรละสามพี” หญิงสาวเอ่ยขึ้น

“สามพี หมายถึงพวกเราเธอ” พศนหันไปมองหนุ่มรุ่นน้อง
อีกสองคนด้วยความรู้สึกประหลาด เหมือนเขาเคยได้ยินคำนี้จากที่ไหน
มาก่อน กระทั่งพิธานและพิพัฒน์หัวเราะคิกคัก เขาก็คิดว่ามันต้อง
เป็นคำศัพท์ที่ล่อแหลมมากแน่

“เออ อยู่กันสามคนจะให้มีกี่พี”

“จ้ะพีพีของแกก็เป็นพีที่สี่ สี่พีกับพวกเราไปเลยดีไหม”

“ไ้บ้า พีพีไม่เหมือนพวกแกสักหน่อย เสื่อมทราม กักขฬะ ไม่มี
ความเป็นสุภาพบุรุษ” นพเก้าบ่น

“โอ คุณกุลสตรีที่โลกรอ” พศนสวนกลับ มีอย่างที่ไหนมาว่า
กันขณะที่ตัวเองเป็นคนพาพวกเขามาวางแผนจับผู้ชายแท้ๆ สวรรค์ให้
ใบหน้าสวยงามน่ารักแบบนั้นแกนพเก้ามาเพื่ออะไรกันนะ

“ว่าแต่ ผู้ชายที่ว่าเนี่ยเขามีงานอดิเรกอะไร หรือสนใจอะไรเป็น
พิเศษไหม” พิธานถามขึ้น

นพเก้ากลอกตาไปมาอย่างใช้ความคิด เธอกับเขาใช้เวลาด้วย
กันน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นเธอที่แอบมองเขาอยู่ห่างๆ ไม่ว่าชายหนุ่ม
จะเดิน จะนั่ง หรือจะจาม ก็เป็นภาพที่นำมามองไปหมด พอนึกถึงแล้วก็
อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้

“ไ้ย เป็นเอามาก” พิพัฒน์มองหญิงสาวตรงหน้าแล้วก็รู้สึก

ผิวดวงขึ้นมามากขึ้นที่ นี่นะหรือเทพ G ของพวกเขา ต่อให้ไม่ใช่ผู้ชายแมนๆ ก็ควรจะเป็นผู้หญิงเท่ๆ แบบ ลาร่า ครอฟต์⁶ ถึงจะถูก แม้จะผิวดวง แต่ก็ต้องยอมรับความจริงว่านพเก้าที่นั่งอยู่ตรงหน้านี้ ทำลายภาพในหัวของพวกเขาทุกคน

สวดยแต่หยาบ ชอบใช้กำลัง แกล้งทำเป็นเรียบริ้ย แต่บ้าผู้ชาย “นี่แกดำฉั่นในใจแน่ๆ ไอ้เฟลม” เหมือนนพเก้าจะรู้สิ่งที่พิพัฒน์ กำลังคิดอยู่ในใจ เจ้าตัวสะดุ้งนิดๆ ก่อนจะเป็นหน้าหน้างั้นที่ ถึงจะเป็นผู้หญิงก๊ากขะหยาบคาย แต่ก็ยังเป็นเทพ G ที่แสนเก่งอยู่ดี มีสกิล ความรับรู้ได้แม้จะไม่พูดออกมาก็ตาม

ในขณะที่นพเก้าจะยกมือขึ้นเชกศีรษะหนุ่มรุ่มร่อน้อง หญิงสาวก็ชะงักเมื่อเห็นร่างสูงที่แสนจะสง่างามในชุดสูทเดินอยู่ด้านนอก เธอกับเขาต้องเป็นเนื้อคู่กันแน่ๆ ถึงได้เจอกันง่ายดายแบบนี้ แต่พอนึกได้ว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม อยู่กับผู้ชายตั้งสามคนแบบนี้เธอจะแก้ตัวอย่างไรถ้าชายหนุ่มเห็นเข้า เมื่อคิดได้แบบนี้หญิงสาวก็กำศีรษะลงทันที

“มาแล้ววะ” นพเก้าว่า

“เออหล่อจริงวะพี่นพ แต่หล่อขนาดนี้เขาจะเอาพี่เหรอนี่” พิพัฒน์เกาะกระจกมองผู้ชายที่อยู่ด้านนอก ดูแล้วทั้งสองคนไม่น่าจะมีจุดไหนที่เชื่อมต่อกันได้เลย นอกจากเรื่องทีนพเก้ายกบอกว่ามารดาของทั้งสองคนสนิทกัน

“ไม่เอาก็ต้องเอา คุณป้าท่านบัญญัติมาแล้ว” นพเก้าทำหน้าที่เหมือนตนเองได้แชมป์การแข่งขันระดับโลก แม้ว่าเรื่องนี้ตัวเองจะไม่ได้เปลืองแรงอะไรเลยก็ตาม

ศักดิ์ศรีมันกินไม่ได้ เพราะฉะนั้นเอาผู้ชายดีกว่า

⁶ Lara Croft ตัวละครเอกจากเกม *Tomb Rider*

“เหมือนพวกใช้สูตรเอกซันรีเพลย์⁷เลยอะ” พิธานเอ่ยขึ้น
“แก็กเกิดทันหรือไอ้เฟียส” พศนถามด้วยความแปลกใจ
“ไม่ทันใช้ แต่ทันอ่านในอินเทอร์เน็ต” อีกลายตอบก่อนจะหัน
ไปมองเป้าหมายของพวกเขาต่อ พนักงานสาวสวยที่โรงแรมนี้หลายคน
จ้องว่าที่สามีของนพเก้าตาเป็นมัน พุดตามตรงหากมารดาของหญิง
สาวไม่ได้รู้จักสนิทกันกับที่บ้านของชายหนุ่มแล้ว ดูอย่างไรก็ไม่เห็นทาง
ที่นพเก้าจะครอบครองเขาได้เลย

จริงอยู่ที่หญิงสาวหน้าตาดี ดูมีชาติตระกูลและการศึกษา แต่ก็
ธรรมดาเกินกว่าจะไปยืนข้างผู้ชายแบบนั้นได้ คราวนี้สองฝาแฝดก็หัน
มามองหน้าท่านเทพ G ของพวกเขาด้วยสายตาประหม่น ก่อนจะ
ส่ายหน้าไปมาพร้อมกัน

“ไม่มีหวังวะ” พิธานว่า
“พี่เลิกคิดเถอะ เอาเงินที่เขาบอกจะให้ดีกว่า” พิพัฒน์เสริม
พศนที่นั่งฟังอยู่ด้วยพอเห็นสีหน้าหม่นหวังของสองแฝด เขาก็
หันไปมองเพื่อนของเขาบ้าง

นพเก้าหน้าซีดเผือด เธอรู้อยู่แล้วว่าตัวเองไม่ได้โดดเด่นขนาดที่
จะทำให้คนอย่างระพีมาหลงรักหรือสนใจได้ แต่ไม่เห็นต้องพูดใส่หน้า
กันขนาดนี้เลย

“เฮ้ย พวกแกก็พูดเกินไป ฟันพม้นก็มีดีแหละ เดี่ยวค่อยๆ คิด
กันไปก็ได้” พศนรีบพูดให้กำลังใจเพื่อนทันที

“อ้าวที่พวกแกกินออกมาให้หมดเลยนะ ไอ้เด็กเปรต!” อยู่ๆ
นพเก้าก็ลุกพรวดขึ้นเอามือตีที่ศีรษะของพิธานและพิพัฒน์คนละหนึ่ง
ที ทำเอาคนทั้งร้านหันมามองกันเป็นตาเดียว

⁷ Action replay อุปกรณ์ที่ให้ผู้เล่นสามารถใส่โคดเพื่อเปลี่ยนแปลงรายละเอียด
บางอย่างของเกม เช่น ทำให้ตัวละครในเกมเป็นอมตะ หรือมีเงินในเกมไม่จำกัด

“อ้าย ไม่อ้วก ย่อยหมดแล้ว พุดความจริงเนี่ยจะตีทำไมวะ”
พิดานไววาย

“เออนันดิ ถ้าพวกผมสมองเสื่อมขึ้นมากจะทำยังไง”

“แล้วจะทำอะ....” นพเก้าชะงักเมื่อเห็นวาระพิดากำลังยื่นมือมา
อยู่ทางด้านนอกร้านผ่านกระจกใส มือที่กำลังจะเงื้อขึ้นเพื่อทุบสองแผ่น
ก็ค่อยๆ ลดลงมาช้าๆ แล้วลูบที่ศีรษะของพิดานกับพิพัฒน์อย่างเอ็นดู
ก่อนจะแส่งทำเป็นเพ่งหันไปเห็นระพีแล้วเบิกตากว้างด้วยความตกใจ
ระพีเดินเข้ามาในร้านตรงมายังโต๊ะของนพเก้าและชายหนุ่ม
สามคน เขามองหญิงสาวด้วยสายตาศบถ ไม่ได้สงสัยว่าทำไมเธอมา
อยู่ที่นี่

“สวัสดิ์คะพี่พี” นพเก้ายกมือไหว้ชายหนุ่มอย่างสวยงาม
อ่อนช้อย จนชายหนุ่มสามคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเดียวกันอ้าปากค้างเพราะ
ไม่เคยเห็นนพเก้าเวอร์ชันนี้มาก่อน

“น้องเกิดมาทานข้าวกับเพื่อนหรือ”

“อ้อ สองคนนี้เป็นลูกศิษย์เก่าคะ ส่วนคนนี้เป็นเพื่อนครูที่เคย
สอนโรงเรียนเดียวกัน” นพเก้าว่าก่อนจะหันไปขยิบตาให้ทั้งสามคน
แบบริ้วๆ

“อ้อ...สวัสดิ์ครับ” ทั้งสามคนยกมือไหว้ระพีพร้อมกัน

“ไม่ต้องไหว้ก็ได้ครับ ไม่อย่างนั้นพี่รู้สึกแสบๆ ร้านนี้อาหารอร่อย
นะครับ เอาเป็นว่ามื้อนี้พี่เลี้ยงเองนะ ตัดใจแล้วพากันมาบ่อยๆ ก็ได้”
ระพีพูดพลางหันไปยิ้มให้นพเก้าอย่างเป็นมิตร หญิงสาวยังประพศิตัว
ดีเสมอต้นเสมอปลาย ตั้งแต่เลิกงานโตเขายังไม่เคยเห็นเธอใส่อะไร
ที่สั้นเหนือเข่าเลยสักครั้ง ตอนนี้ก็เหมือนกัน สวมกระโปรงยาวขนาด
นี้ หากต้องขึ้นบันไดจะไม่เหยียบชายกระโปรงตัวเองบ้างหรือไงนะ

“ไม่เป็นไรคะ เกรงใจพี่พี”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ เราคนกันเอง” ชายหนุ่มว่า

“ถ้าอย่างนั้นเกิดขอบคุณมากนะคะ” นพเก้ายกมือไหว้ชายหนุ่มอีกครั้ง ดูเหมือนทุกคนที่นี่จะไหว้เขาบ่อยเกินไปจนระพีรู้สึกตัวเองเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นพี่ขอตัวก่อนนะ เดี่ยวมีประชุมต่อ เอาไว้ค่อยคุยกัน” เมื่อพูดจบเขาก็ยิ้มให้ทุกคนแล้วหมุนกายเดินออกไปทันที

แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่ที่ปรึกษาจำเป็นสามคนของนพเก้าก็ต่างพากันคิดไปในทางเดียวกันว่า

ไม่มีหวัง...

“ดูดิ ตาเขาไม่กระดิกเลย พี่พแม่งนั่งอยู่กับผู้ชายตั้งสามคนนะเว้ย” พิพัฒน์พูดขึ้นมาก่อน

“ยังเลี้ยงข้าวผู้ชายสามคนนี้ด้วยอะ” พิธานหมายถึงตัวเอง พิพัฒน์ แล้วก็พศน

ส่วนพศนก็นั่งเงียบไม่ได้ออกความคิดเห็น แต่ในใจก็คิดไม่ต่างกับฝาแฝด ดูเหมือนระพีจะไม่มีแววคิดอะไรกับนพเก้าเลยสักนิดเดียว ดูจากสายตาที่มองพวกเขา ก็ไม่ได้แสดงท่าที่เป็นมิตรหรือศัตรู หมายความว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจเลยว่าพวกเขาจะมีความสัมพันธ์อะไรกับนพเก้า

“ฉันรู้ แต่ฉันอยากได้เขาอะ พวกแกต้องช่วยฉันสิ ฉันอุทิศสำหรับคุณพวกแกออกมาจากแรงกึ่งที่ต่ำตมนะ!”

3

งานแต่ง

คุณหญิงรำพึงได้ฤกษ์แต่งงานมาอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มีใครคาดคิดว่าวันงานนั้นถัดจากนี้ไปเพียงแค่นึงเดือน ระพีก็เครียดหนักเนื่องจากเรื่องนี้เป็น การเปลี่ยนแปลงที่กะทันหันเกินไป ถึงจะเขาไม่ค่อยสนใจคำพูดของชาวบ้าน แต่ก็ไม่ว่าจะเลยเรื่องที่จะต้องมีคนเอาไปพูดถึงอย่างสาเหตุการแต่งงานแบบสายฟ้าแลบแบบนี้แน่ ดังนั้นเขาจึงเอาเรื่องนี้มาปรึกษามารดาอีกครั้ง แต่ก็ได้คำตอบที่ดูเหมือนจะตายตัวแล้ว

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลยลูก คนที่พูดมันไม่ได้มานอนใต้เตียงเราสักหน่อย”

พูดจบคุณหญิงรำพึงก็หยิบแหวนเพชรที่คิดว่าจะยกให้ลูกสะใภ้ขึ้นมาดู เธอเห็นนพเก้ามาตั้งแต่เล็ก ด้วยความที่อยากได้ลูกสาวแต่ไม่มีโอกาสทำให้เกิดความรักความเอ็นดูบุตรสาวของรุ่นน้องคนสนิทมาตลอด ขนาดคุณหมอสะใภ้คนโต ภรรยาของตรีเทพที่เพียบพร้อมทุกอย่างก็ยังไม่ถูกใจเท่ากับนพเก้าเลย

ข้อนี้ระพีก็ค่อนข้างประหลาดใจ นพเก้าไม่ได้เก่งเลอเลิศอะไร ถึงจะมีฐานะ มีหน้าที่การงานที่ดี แต่ก็ไม่ได้โดดเด่นเป็นสง่าชนิดที่มารดาของเขาต้องรักต้องหลงขนาดจะเอามาเป็นลูกสะใภ้ให้ได้

“แล้วคนเขาจะพูดถึงน้องเกดยังไงล่ะครับ รับผิดชอบงานขนาดนี้ เวลาคบหาดูใจก็ไม่มีเลย เกิดเขาคิดว่าน้องเกดท้องก่อนแต่งขึ้นมาล่ะครับ” ชายหนุ่มยกเรื่องอีกฝ่ายมาพูดบ้างหวังจะให้มารดาเข้าใจ

“ก็ไม่ใช่ไรนี่ เราไม่ได้ไปจัดงานแต่งบนหัวของใคร หรือถ้าลูกกังวลมากก็รีบทำให้น้องท้องเร็วๆ ก็ได้เนะ คนเขาจะได้ไม่เอาไปล้อกันผิดๆ”

คำตอบของมารดานั้นทำลายล้างทุกทฤษฎีที่เขากำลังจะคิดพูดต่อ เมื่อรู้ว่าหนີไม่พ้นแล้วระพีก็ได้แต่เงยบ ปล่อยให้มารดาจัดการงานแต่งแบบเร่งด่วนนั้นเองตามใจ

อาทิตย์ต่อมาเขาก็ถูกบังคับให้ไปลองชุดแต่งงานกับนพเก้า ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้เจอน้ำกันเลย ครั้งล่าสุดก็ตอนเขาบังเอิญไปเจอเธอที่ร้านอาหารในโรงแรมของเขา ตอนนั้นเธอก็ยังทำกิจกรรมที่น่าเบื่อโดยการกินอาหารอยู่กับเพื่อนร่วมงานและลูกศิษย์

ตอนเขาไปรับเธอที่บ้าน ก็ยังเจอกับหญิงสาวที่มีดวงตาเป็นประกายเวลามองเขาเหมือนทุกครั้ง พอเป็นแบบนี้แล้วระพีก็รู้สึกอึดอัด จึงพูดเรื่องเงินขึ้นมาอีก

“เกดมีอะไรที่อยากได้ไหม เครื่องเพชร นาฬิกา หรือคอนโด ที่ไม่ลืมเรื่องที่พูดไว้หрокนะ ถ้าเกิดต้องการอะไรก็บอกพี่ได้เลย จะได้เตรียมเอาไว้เน่นๆ” วิธีนี้เป็นวิธีที่เขาคิดว่าจะทำให้นพเก้ารู้สึกแยกับตัวเขาได้มากที่สุดแล้ว เพราะรู้ว่าเธอชอบตนเองถึงได้ตั้งใจพูดเรื่องเงินขึ้นมา บางทีอาจจะทำให้เธอรู้สึกเสียศักดิ์ศรีจนทำให้ชอบต่อไม่ลงก็ได้

“ให้เป็นเงินสะดวกกว่าค่ะ นี่เลขบัญชีของเกด แล้วแต่เลยว่าพี่พี่จะให้เกดเท่าไร”

นพเก้าพูดหน้าตาเฉยไม่ได้มีแววโกรธเคืองเลย ส่วนระพีเองได้ยืนแบบนั้นแล้วก็รู้ว่าตนเองทำอะไรอยู่กันแน่ แม้สายตาของนพเก้าจะยังเหมือนเดิม แต่คำพูดเธอมันช่างชวนให้สับสนเหลือเกิน

เขาให้เลขาฯ ส่งรายการทรัพย์สินไปให้เธอดู แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ตอบอะไร ทำเอาเขาไม่กล้าพูดเรื่องสัญญาที่บอกเอาไว้ตอนแรก ตัวเองไม่ได้สนใจเอกสารนั้นหรอก แต่ว่าคนเสียผลประโยชน์คือเธอ ในเมื่อไม่รักษามลประโยชน์ของตนเองก็ปล่อยให้ไปแล้วกัน

นพเก้าอมยิ้มน้อยๆ หลายวันก่อนพวกสามพีไม่ได้เรื่องก็จริง แต่อย่างน้อยพอกลับไปคุยกับทุกคนแล้วเธอก็ได้ข้อสรุปดีๆ มาหลายอย่าง โดยเฉพาะจารกพัดและกัญญา

“พี่รู้ว่าที่บ้านเกิดไม่ได้ขัดสนเรื่องเงินทอง แต่ก็ยังสงสัยนิดหน่อยว่าเกิดอยากจะทำอะไร” ระพีถาม เขาคิดว่าคำถามนี้แม้จะดูละลาบละล้งเกินไป แต่ก็มีเจตนาดีพอที่ควรจะช่วยบอกเสียหน่อย

“หลังจากเราหย่ากันแล้ว เกิดอยากได้ไว้ใช้ตอนออกจากบ้านนะค่ะ บางทีอาจจะไปเรียนต่อ แต่ถ้าเอ่ยปากเรื่องนี้คุณพ่อคุณแม่ก็ต้องออกเงินให้ เกิดโตแล้วไม่ยากรบกวนพวกท่าน” หญิงสาวตอบด้วยเหตุผลที่ระพีแย้งอะไรไม่ได้เลย ถึงสิ่งที่นพเก้ายกจะเป็นเรื่องดีแต่มันก็ยังฟังดูน่าเบื่อ หวังว่าหลังจากแยกทางกันแล้วหญิงสาวจะได้พบเจอคนดีๆ

เมื่อถึงร้านที่จะมาลงชุด นพเก้าก็เป็นฝ่ายเข้าไปเปลี่ยนชุดก่อน ก็ดูเหมือนในละครที่ระพีต้องมานั่งบนโซฟาเพื่อรอดูว่าที่เจ้าสาวของเขาสวมชุดแต่งงาน ผู้หญิงทุกคนมีความสุขในตัวเองอยู่แล้ว เวลาสวมชุดแต่งงานก็แค่สวยต่างไปจากเดิมนิดหน่อยเท่านั้นเอง หรือบางที่เจ้าบ่าวที่ทำตาถูกวาวเวลาเห็นว่าที่ภรรยาสวมชุดเจ้าสาวเดินออกมา จะเป็นการอุปาทานไปเองเพราะความรัก คิดได้แบบนี้ระพีก็หัวเราะเบาๆในลำคอ

ปัญญาอ่อน...

นพเก้าเดินออกมาด้วยชุดแต่งงานสีขาวที่ดูราบเรียบเหมือนนิสัยของเจ้าของ อาจจะมองว่าการเหมือนที่เห็นในงานของคนอื่น แต่

โดยส่วนตัวแล้วเธอชอบชุดที่ใส่สบายมากกว่า

อีกอย่างประเด็นหลักของการแต่งงานในครั้งนี้ไม่ใช่ชุดแต่งงาน แต่เป็นการจับเจ้าบ่าวให้อยู่ต่างหาก นี่คือนี่สิ่งที่เธอต้องทุ่มเท

“เอาชุดนี้แหละค่ะ” นพเก้าบอากับระพี

“อืม ก็โอเค” ชายหนุ่มตอบรับ ว่าที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่นี้ทำให้งานที่ร้านงงวุ่นกันไปหมด เพราะปกติแล้วคนที่มาลองชุดจะลองหลายต่อหลายชุดเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองดูดีที่สุดในชุดนั้น และไม่ใช่แค่ตัวเจ้าสาวเท่านั้น แม้แต่เจ้าบ่าวซึ่งไปลองชุดของตัวเองก็พอใจในชุดแรกที่สวมใส่ สรุปว่าทั้งสองคนได้ชุดแต่งงานกันในเวลาไม่ถึงชั่วโมง

ก่อนกลับบ้านระพีพานพเก้าไปกินอาหารกลางวันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ร้านนี้เขาชอบพารัฐลดาไปบ่อยๆ เพราะโดยส่วนตัวคิดว่าอาหารที่นี่ถูกปากจึงไม่ได้คิดอะไรมาก แต่เพราะความไม่คิดอะไรมากทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองพลาดไปจริงๆ เมื่อเดินเข้ามาเจอกับรัฐลดาและเพื่อนๆ ของหญิงสาวกำลังรับประทานอาหารกลางวันอยู่เหมือนกัน

“อ้าวพี บังเอิญจังเลย” รัฐลดาว่า พลันเห็นเขาเดินมากับหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง ที่แต่งตัวเรียบร้อยมีติดราวกับกลิ่นแสงแดด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็พอจะเดาได้ว่า อีกฝ่ายคงจะเป็นคนที่มารดาของเขาดต้องการให้เขาแต่งงานด้วย

“รัฐ นี่ลูกเกิด ว่าที่เจ้าสาวของพี” ระพีแนะนำไปตรงๆ แบบนั้น เพราะรู้ว่ารัฐลดาเป็นคนอย่างไร เธอเข้มแข็งและยอมรับเรื่องต่างๆ ได้เร็ว ไม่มีความหึงหวง ตั้งคำถามหรือแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เขาชอบในตัวของเธออีกฝ่าย

“สวัสดิ์คะน้องลูกเกิด” ดีไซเนอร์สาวมองปราดเดียวก็รู้ว่าอีกฝ่ายคงจะอายุน้อยกว่าแน่

“สวัสดิ์ค่ะ” นพเก้ายกมือไหว้ เธอเองก็รู้เหมือนกันว่านี่คงจะเป็นคนรักของระพี สายตาเป็นประกายระยิบระยับแบบนั้นก็ดูไม่ได้

ต่างจากเธอตรงไหน ถึงจะถูกฉาบไว้ด้วยท่าทางเป็นผู้ใหญ่ก็ตาม
“เดี๋ยวรู้ก็จะกลับแล้วละคะ พี่ไปทานข้าวเถอะ” รุ่งลดาว่าก่อน
จะแยกตัวออกไป

“อาหารมาแล้ว กินกันเถอะครับ” ระเบียบยกนพเก้าแล้วลงมือ
จัดการอาหารที่เพิ่งวางลงบนโต๊ะ

นพเก้าไม่ได้พูดอะไรต่อ เธอยังรักษามารยาทและท่าทางในแบบ
ที่ทำมาตลอด แม้ว่าจะนึกถึงคำพูดของรพีที่แนะนำมา แต่ก็ไม่ได้คิด
ว่าการทำแบบนั้นจะได้ผล ดังนั้นเธอก็คิดว่าค่อยทำตามที่อีกฝ่ายบอก
ตอนหลังแต่งงานไปแล้วจะดีกว่า เกิดระพีเห็นว่าเธอเป็นอย่างไรแล้ว
ไม่ยอมแต่งงานด้วยขึ้นมาจะทำอย่างไร

สาธุ... ถ้าจับเขาได้เธอจะยอมซื้อมอนิเตอร์ใหม่ให้รพีกับ
กัญญาเลย

การเตรียมงานแต่งงานเป็นไปอย่างจุลละหุกก็จริง แต่คงต้อง
ขอยกความดีให้บริษัทที่รับจัดงาน หรือไม่กี่เม็ดเงินที่คุณหญิงรำพึง
หุ่ไป ขนาดฝั่งเจ้าสาวจะช่วยออกยังไม่ยอม เพิ่งไม่ถึงเดือนก็เนรมิต
งานแต่งงานในโรงแรมแบบที่เชิญเฉพาะญาติสนิทมาได้หนึ่งงาน

เพื่อนของระพีไม่กี่คน แต่เพื่อนของนพเก้ากลับน้อยกว่ามาก
นับไปนับมาก็มีเพียงแค่สองคนเท่านั้น ท่าทางก็ดูคล้ายกับเจ้าสาว
จนมองเผินเหมือนแฝดสาม

“นี่จัดกับ누ชคะ” นพเก้าแนะนำเพื่อนของเธอให้ระพีรู้จัก หญิง
สาวสองคนยกมือไหว้เจ้าบ่าวผู้หล่อเหลาที่ดูดีทุกกระเปียดนี้ตั้งแต่
ศีรษะจรดปลายเท้า

“สวัสดิ์ครับ ต้องขอโทษด้วยที่พอดีเราคุยกันว่าคงไม่ต้องมีเพื่อน
เจ้าสาว ก็เลยเชิญมาเป็นแขก ยังไงก็ตามสบายนะครับ” คำพูดกับ
รอยยิ้มที่แสนสุภาพของระพีนั้นทำให้จัดกับนูชรู้สึกเคลิ้ม พวกเธอเป็น

เพื่อนที่เรียนมหาวิทยาลัยมากับนพเก้า ทั้งสามคนมีนิสัยคล้ายกันคือ
เรียบร้อย รักเรียน และชอบความสงบในห้องสมุด แม้แต่สไต์การ
แต่งตัวก็ยังคงคล้ายคลึงกันมาก กระโปรงยาวกรอมเท้า เสื้อสีสุภาพ ถ้า
ไม่ร้อนมากก็จะสวมเสื้อแขนยาวน้อยเพื่อความเรียบร้อย

หลังจากเดินออกไปแล้วระพีก็เจอเข้ากับตรีเทพพี่ชายของตัวเอง
ร่างสูงมองมาทางเขาด้วยความแปลกใจ เห็นหน้าของระพีดูเหมือน
กำลังขบขันกับอะไรสักอย่าง

“ดีใจขนาดนั้นเลยหรือ ได้แต่งงานเสีย” ตรีเทพขมวดคิ้วซ้ำหา
กัน ไม่ใช่ระพีหรือหกหรือที่โวยวายทะเลาะกับมารดาอยู่หลายครั้งเรื่อง
แต่งงานกับนพเก้า อันที่จริงเรื่องคลุมถุงชนอะไรนี้เขาก็ไม่ได้เห็นด้วย
สักนิด แล้วก็ไม่ใช่ใจด้วยว่าทำไมมารดาถึงยึดติดกับการเกี้ยวพาราสีกับ
บ้านของชิตชนกขนาดนี้ แต่ในเมื่อเรื่องมันกลายเป็นแบบนี้แล้วเขาก็
ไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไร

“พี่ตรีดูสองคนนั้นแล้วรู้ไหมว่าเป็นญาติฝ่ายไหน” ระพีบ้วนหน้า
ไปทางสองเพื่อนสาวของนพเก้า

“เพื่อนลูกเกิดมั้ง”

“นั่นไง เห็นทีเดี๋ยวก็รู้เลย ทุกอย่างรอบตัวของน้องเกิดเป็นสไต์
นี้หมด ผมไม่รู้ว่ามองไปทางไหนดี ดูเหมือนๆ กันหมดเลย” พิง
เจ้าบ่าวบ่นแล้วตรีเทพก็ทำหน้าครุ่นคิด

“แกพูดอะไรของแก พี่ไม่เข้าใจอะ”

“ช่างเหอะ เอาเป็นว่าน่าเบื่อแล้วกัน” การนิทาผู้หญิงไม่ใช่
เรื่องดี แต่ที่เขาทำอยู่นั้นไม่เชิงเป็นการนิทา แคยกตัวอย่างให้ตรีเทพ
ได้เห็นความน่าเบื่อที่เขาจะต้องเผชิญหลังจากนี้ต่างหาก

“แล้วนี่พี่ลีนไปไหนล่ะครับ” ระพีถามหา ‘นลิน’ ภรรยาของ
พี่ชายที่ปกติจะเห็นตัวติดกันตลอด

“พาขึ้นไปเข้าห้องน้ำ” ตรีเทพหมายถึงลูกสาววัยสามขวบของ

พวกเขา

“อ้อ ผมนึกว่าพี่โดนทิ้งแล้ว” เจ้าของงานพุดยี่มๆ ก่อนที่จะเอามือวางบนบ่าของพี่ชาย ทั้งที่ต้องเป็นเขาด้วยซ้ำที่ถูกปลอบใจ ะพีทำได้เพียงให้กำลังใจตัวเองอยู่เงียบๆ อย่างไรก็ตามเขาก็รับปากมารดาไปแล้ว ในสังคมแบบนี้ สำหรับผู้ชายการแต่งงานไม่ว่าจะกี่ครั้งมันก็ไม่ได้สำคัญเท่ากับผู้หญิง เขาควรเห็นใจนพแก้วมากกว่า

“พุดอย่างนี้ในอนาคตระวังโดนเมียแกล้งนะ” คำพุดหยอกล้อของพี่ชายทำให้เขารู้สึกขำในใจ เขากับนพแก้วไม่ได้คบหาและแต่งงานกันตามธรรมชาติเหมือนหนุ่มสาวสมัยใหม่ หรือต่อให้จะเกิดการทิ้งกันจริงๆ คนที่ถูกทิ้งย่อมไม่ใช่เขาแน่ สายตาของหญิงสาวที่เขามองเขาอย่างเอียงอายทุกครั้งทีสบตานั้นทำให้เขามั่นใจได้ว่า เธอคงหวังเล็กกว่าการแต่งงานครั้งนี้จะทำให้ตัวเองเปลี่ยนอะไรได้

ต้องขอโทษจริงๆ ที่คงจะไม่มีวันนั้น...

ในขณะนั้นเจ้าสาวซึ่งกำลังมองกระจกอยู่ในห้องแต่งตัวก็ ใจเต้นระรัวไม่หยุด ต่อให้เป็นคนหยาบกระด้างแค่ไหน แต่เธอก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มีมุลละเอียดอ่อน งานแต่งงานของตัวเองทั้งที่จะไม่ให้ตื่นเต้นเลยได้อย่างไร

“ลูกเกิด มีเพื่อนมาหาแนะะ แต่พี่ให้รอข้างนอกไม่รู้ทำไมเพื่อนเราหรือเปล่า” ‘จริญญา’ ภรรยาของนพคุณไพล่หน้าออกมาจากประตู

“ชื่อแพทหรือเปล่าคะ” นพแก้วถามกลับ

“ตายแล้วพี่ก็ลืมถาม”

“ไม่เป็นไรคะ เขาอยู่ไหนคะเดี๋ยวเกิดจะออกไปดูเอง” เมื่อได้รับคำตอบจากพี่สะใภ้แล้วนพแก้วก็รีบเดินออกไปด้านนอกทันที

พศชนที่นั่งรออยู่กับภรรยาบายยี่มออกมาเมื่อเห็นนพแก้วในชุดแต่งงาน สำหรับพวกเขาแล้วภาพนี้เป็นสิ่งที่ประหลาดมาก

“เอาของขวัญมาให้ ส่วนพวกที่เหลือนะห้ามไม่ให้มา เดี่ยวงานแตก” กัญญาเอ่ยขึ้นก่อน หญิงสาวสวมเสื้อจี๊ดกับสูทสีดำ ดูเฉยๆ แล้วเธอเหมือนเด็กหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งที่มีรูปร่างเล็ก ส่วนพศณวันนี้แต่งตัวเรียบร้อยกว่าทุกวัน เขายื่นกล่องของขวัญให้หญิงสาวก่อนจะเอ่ยว่า

“ของที่แกอยากได้ ไม่ต้องจ่ายเงิน ให้เป็นของขวัญแต่งงาน” พศณว่า

“เออ ขอบใจมาก” เพราะแถวนี้ไม่มีคนอื่นอยู่นพเก้าถึงพูดแบบนี้ออกมาได้ เธอสวมกอดเพื่อนหญิงชายทั้งสองคนหลวมๆ ไม่กล้ากอดแน่นกว่านั้นเพราะกลัวเครื่องสำอางหนาๆ ที่หน้าจะไปเลอะชุดของเพื่อน เธอถูกจับแต่งหน้าเสียตั้งจนแทบขยับไม่ได้ “เดี๋ยวพวกแกไปนั่งที่โต๊ะที่เขียนว่าเพื่อนเจ้าสาวนะ ตรงนั้นมีที่เหลืออยู่”

พศณกับกัญญาพยักหน้า ถึงตอนนี้พวกเขาจะต้องเล่นละครหน่อย จากคนธรรมดาเป็นเพื่อนที่อยู่ในวงโคจรของนพเก้า พศณคิดมาจากบ้านแล้วว่าเขาจะทำงานเป็นบรรณารักษ์ในห้องสมุด ส่วนกัญญาก็คิดว่าเธอคงจะเป็นเพื่อนที่เจอกันในโรงเรียนสอนพิเศษสมัยเตรียมสอบจะดีกว่า อีกอย่างตอนนี้เธอก็สอนพิเศษอยู่จริง ๆ ถึงจะเป็นงานอบรมระดับความปลอดภัยในสถานประกอบการก็เถอะ

สองหนุ่มสาวนั่งหันหน้าเหินกันอยู่ในห้องจัดงานที่ตกแต่งเหมือนสวนหลังบ้านสไตล์อังกฤษปนไทย พวกเขาอธิบายไม่ถูกว่าเป็นอย่างไร แต่ดูดีจนไม่อยากจะเชื่อว่าเจ้าสาวคือนพเก้า ผู้ที่มีคะแนนเป็นอันดับหนึ่งทุกครั้งที่ลงแข่งจัดอันดับ เห็นเจ้ายักยักอัปลักษณ์ถือปิ่นกำลังจะแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาแล้วก็รู้สึก...

“แปลกๆ ะ ทนดูไม่ได้แน่ๆ” พศณพูดขึ้นมาเบาๆ เขาเหลือบตาไปมองหญิงสาวท่าทางคงแก่เรียนสองคนที่มองเขากับกัญญาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยสายตาดูแคลน

“เออน่าทนหน่อย วันนี้เพื่อนแต่งงาน ถ่ายรูปไว้เยอะๆ เอาไว้แบล็กเมล์มัน” ภัฏญญาพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ เดว่าสองสาวที่นั่งร่วมโต๊ะก็คงจะรับไม่ได้ที่มีคนมาพูดจาไม่เพราะอยู่ร่วมโต๊ะ ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไรต่อ รอจนเห็นนพเก้ากับเจ้าบ่าวเข้าพิธีกันแล้วก็จะปลีกตัวกลับไป

ระพีเห็นเจ้าสาวแล้วก็ไม่ได้ตื่นตะลึงเหมือนในละคร เขารู้อยู่แล้วว่านพเก้าเป็นคนสวย ถึงวันนี้จะดูสวยกว่าปกติ แต่ก็ไม่ได้ต่างจากเดิมจนต้องอ้าปากค้าง เธอเดินตรงมายังเวทีก่อนจะหยุดข้างกายของเขา โชคดีที่ช่วงเช้าผ่านพิธีแบบไทยที่บ้านของหญิงสาวไปแล้ว พอเจอกันรอบที่สองของวันเธอก็เลยไม่เก้อเงินมาก

“เหนื่อยไหมลูกเกิด” ระพีรู้สึกว่าจะต้องถามบ้างตามมารยาท

“นิดหน่อยค่ะ พี่พี่ละคะ”

“เหนื่อยมากเลยครับ พี่ไม่คิดว่าคุณแม่จะจัดตารางแน่นแบบนี้ทนหน่อยนะ เดียวก็ได้พักผ่อนกันแล้ว” เขากะขิบที่ข้างหูของหญิงสาวเพราะเสียงเพลงในงานค่อนข้างดัง ใบหน้าของเธอแดงระเรื่อเหมือนกับกำลังเขินว่าที่สามีของตัวเอง ไม่ว่าใครที่ได้เห็นภาพนี้ก็จะต้องคิดว่าทั้งสองคนกำลังอยู่ในห้วงรักที่หวานชื่นไม่มีการคลุมถุงชนแต่อย่างใด

กว่าจะถึงขั้นตอนส่งตัวเข้าหอ นพเก้าก็ยืนเมื่อยจนแทบไม่อยากพูดกับใคร พวกเขาต้องนอนที่โรงแรมนี้หนึ่งคืนเพราะคุณหญิงรำพึงมารดาของระพีกลัวว่าคู่บ่าวสาวจะเหนื่อย

ซึ่งก็เหนื่อยจริงๆ...

บิดามารดาของนพเก้าให้ศีลให้พรกันแค่สั้นๆ ก่อนจะถึงตาคุณหญิงรำพึงที่ร้องห่มร้องไห้พุดย่อนไปตั้งแต่ทั้งสองคนยังเป็นเด็ก ในตอนที่ใกล้จะจบ ระพีแอบเห็นนพเก้าเอามือปิดปากไม่ให้ใครเห็นว่าตัวเองหาว แต่เขาที่นั่งอยู่ข้างๆ กลับสัมผัสได้ว่าเธอคงอยากจะนอน

เต็มทีแล้ว

“แม่ขอให้ทั้งคู่ครองรักกันนานๆ มีปัญหาอะไรก็ต้องคุยกันนะ ถ้าคุยไม่รู้เรื่องก็กลับบ้านมาให้แม่ช่วยคุยก็ได้” คุณหญิงรำพึงยิ้มน้ำเสียงนุ่มนวลในขณะที่ระพีเมื่อยเต็มทน เขาต้องทำอะไรสักอย่างให้มารดาหยุดพูดแล้วกลับบ้าน

“คุณแม่ครับ คืบเข้าหอนะครับ” ชายหนุ่มกระซิบกับมารดา

“อ้อๆ โอเค” จากนั้นคุณหญิงรำพึงกับชวณบิดามารดาของ นพเก้ากลับด้วยรอยยิ้มสบายใจ ดูไม่เหมือนคนที่ป่วยร่อแร่เมื่อเดือน สองเดือนก่อนเลยสักนิด

เมื่ออยู่กันตามลำพังแล้ว นพเก้าก็ลุกขึ้นช้าๆ แล้วทิ้งตัวนั่งลงบนเตียงด้วยกิริยาที่ซ่อนความเหน็ดเหนื่อยไม่มิด ชุดที่เธอใส่อยู่ตอนนี้ อืดอาดมาก แต่เหนือสิ่งอื่นใดเธอหวังจนคิดว่าสามารถกินข้าวได้ทั้งตัว

“เดี๋ยวเกิดอาบน้ำก่อนก็แล้วกันนะ พี่จะออกไปทำงานข้างนอก หน่อย” ระพีว่าก่อนจะหยิบคอมพิวเตอร์ของตนเองเดินออกไปที่ระเบียง วันนี้นคงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะแยกห้องกันนอน แต่ในเมื่อตกลงกันแล้วว่าจะแต่งงานกันแต่ในนาม เขาก็ควรเคารพพื้นที่ส่วนตัวของอีกฝ่าย

นพเก้าเลิกคิ้วขึ้นทั้งสองข้างก่อนจะมองกล่องของขวัญของ กัญญาแล้วเปิดออก ก็พบว่าเป็นชุดนอนตัวบางจิ๋ว หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึก ก่อนตัดสินใจเปิดกล่องแล้วถือเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ โชคดีที่ชุดแต่งงานของเธอเรียบง่ายเกินกว่าที่จะทำให้ผู้หญิงคนเดียวถอดเองไม่ได้เหมือนชุดอื่น เธอปลดชุดออกก่อนจะมองตัวเองในกระจกบานใหญ่ ถึงตอนนี้เธอไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะทำให้ระพีมารักชอบตัวเองได้อย่างไร ยิ่งมองกล่องของขวัญตรงหน้าแล้วก็นึกถึงของขวัญที่กัญญาบอกว่าจะนำมามอบให้ในวันนี้

มือบางค่อยๆ แกะกล่องของขวัญนั้นออก แล้วหยิบของในนั้น

ขึ้นมามองด้วยความลังเลใจ ถึงเธอจะไม่ได้เรียบร้อยเหมือนที่แสง
ทำอยู่ทุกวัน แต่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงก้ำกึ่งที่ใส่ชุดนอนซึ่งดูเหมือนไม่ได้
ปกปิดอะไรเลยแบบนี้ต่อหน้าสามีหมดๆ ได้

“เออวะ ด้านได้ยอดเยี่ยม” นพเก้าเฝ้าปาก